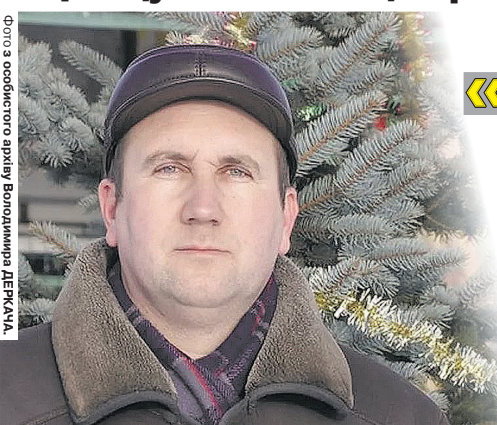

«Початок зими принесе помірне похолодання, вночі стовпчик термометра іноді опускатиметься до мінус 10.»

І я наголошу: «Нехай проблеми та незгоди не роблять вам в житті погоди!».

Яким побачив грудень волинський мольфар?

Народний синоптик із Каменя-Каширського Володимир Деркач (на фото) прогнозував погоду для земляків на кожен місяць 2023 року. З читачами «Волині» він поділився ексклюзивними передбаченнями на перший місяць зими

Оксана СКРИПАЛЬ

Початок зими принесе помірне похолодання, вночі стовпчик термометра іноді опускатиметься до мінус 10. У середині першої декади мороз триматиметься і вдень, опадів мало.

Друга десятиденка грудня спершу ще холодна, але поступово теплішатиме, хоча нічний «мінус» таки збережеться, а вдень температура підніматиметься вище нуля, опади помірні.

Остання декада очікується теплішою за дві попередні: вдень часто буде плюсова температура, вночі – невеличкий морозець. Іноді притрушуватиме сніжком, але він майже одразу розтаватиме, прогнозує пан Володимир.

Життя з чистого аркуша

Вирвавшись із пекла війни, робить новими старі речі

Уродженка Лиману на Донеччині Оксана Коломійцева разом із дочкою і батьками знайшли прихисток у Нововолинську

Алла ЛІСОВА

Цю симпатичну молоду жінку із глибоким задумливим поглядом в останні місяці довгалося часто бачити. Вона працює спеціалістом з економічних питань виконкому Нововолинської міської ради. Її робочий кабінет розташований на одному поверсі з редакційним кабінетом корпункту.

Хоч минуло більше як півтора року, відколи її сім'я покинула рідний Краматорськ, спогади досі ятратяться в душі незагойною ранною.

— О 5-й годині ранку 24 лютого перший снаряд неподалік нашої дев'ятиповерхівки сколихнув велику будівлю так, що здавалося, вона піднялася вгору. Від вибухової хвилі я інстинктивно присіла на підлогу, в голові заріюлися страшні думки. Через кілька секунд кинулася до дев'ятирічної доньки Діани, яка міцно спала... Так почалася для мене війна. Трагічнішим був цей зловісний перший день для моїх батьків. Приліт ворожої ракети знищив їхнє помешкання, пропали всі речі. Батьки

Оксана Коломійцева – чиновниця з душою мисткині.

опинилися під руїнами і тільки дивом залишилися живими...

Як наш край став рідним для донеччанки – на с. 12

Редакційний щоденник

Прокляття часу: свекруха судиться з невісткою через гроші за загиблого на війні сина

Страшна біда не зблизила рідних людей, а посіяла між ними ворожнечу

Шокуючі реалії сьогодення – на с. 9

А як болять ці сльози і суперечки загиблм Героям на Небесах...

Незагойна рана

Михайло Заєць похоронив двох своїх діточок і помер від ран, отриманих на передовій...

Герой-кулеметник Михайло Заєць отримав важке поранення в бою неподалік Бахмута.

У світлиці 50-річної Марії Заєць сумно, самотньо... Коли були живими її синові, сонечко материнської любові світило в хаті і вдень, і вночі. Померли її діти, а з ними і мрії про те, як виростуть юнаками, надією батьків... Якби поруч був чоловік Михайло, то біль від найважчої батьківської втрати, розділений навіпіл, пік би не так нестерпно, як на самоті. Та він пішов на війну, бо по-іншому не міг. На фронті отримав важке поранення, довго лікувався, але помер цьогогоріч 22 вересня, незадовго до свого листопадового 50-річчя

Ця розповідь – про Героя із села Пильгани Мар'янівської територіальної громади Луцького району, про материнський смуток і жіночу долю, які заслуговують велелюдної вдячності й молитви

Зворушлива історія до сліз – на с. 3

У всіх на вустах

Торби з мільйонами євро, золоті злитки, суперові авто і навіть автомат Калашникова...

На Рівненщині затримали керівника лісової галузі регіону, який жив у раю

І це тільки частина із знайдених грошей...

Подробиці обшуку – на с. 2

Пульс тижня

Юрій Погуляйко проінспектував кордон із білоруссю

І запевняє: ворог не пройде!

Іван ЧОРНОГУЗ

Днями начальник Волинської ОВА Юрій Погуляйко перебував з робочою поїздкою на півночі області та об'їхав усю лінію розмежування на північному кордоні.

«Практикую, аби особисто інспектувати роботи, які там тривають постійно. Облаштування фортифікаційних споруд відбувається і сьогодні», – зазначив начальник ОВА та зауважив, що ситуація на кордоні з білоруссю спокійна та повністю під контролем військових.

Також Юрій Погуляйко поспілкувався із прикордонниками, поцікавився найважливішими потребами та запитами захисників.

Хоч обласний бюджет наступного року не матиме надходжень з військового ПДФО, очільник області запевнив, що допомога силами оборони залишиться у пріоритеті, а над плануванням видатків у ці дні наполегливо працюють депутати обласної ради спільно з керівниками структурних підрозділів облдержадміністрації. ■

Фото із сайту obozrevatel.com.

36-річна боксерка з Ковеля Тетяна Коб 14-й раз виборола золото чемпіонату України, встановивши рекорд за здобуттям чемпіонських титулів країни серед чоловіків та жінок. Цього разу на змаганнях у Львові вона перемогла у ваговій категорії 50 кілограмів, здолавши у фіналі капітана жіночої збірної України з боксу хмельничанку Ярославу Маринчук.

Волинь

Газета

ЗВАННЯ

НОВА

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- ✓ Група компаній ТМ «ВІЛІЯ» (директор Євген ДУДКА)
- ✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
- ✓ СГТОВ «Лище» (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)
- ✓ СГПП «Рать» (директор Віктор ШУМСЬКИЙ)
- ✓ ТЗОВ «Волинь-Кальвіс» м. Ковель (директор Ігор ПОНІКАРЧУК)
- ✓ С(Ф)Г «Нива» Луцького району (директор Анатолій МАСЛІЧУК)
- ✓ ПП «Макс Ком» (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)
- ✓ С(Ф)Г «Землероб» Володимирського району (директор Леся ЛИСИЦЯ)
- ✓ ТОВ «П'ятидні» (директор Валерій ДІБРОВА)
- ✓ ТЗОВ «Городище» (директор Анатолій НИКОНЮК)
- ✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)
- ✓ ПОСП імені Шевченка (директор Андрій ТУРАК)
- ✓ Підприємець Сергій ПШАВА (Ковельський район)
- ✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)
- ✓ ПП «Злагода» (директор Микола ЛИНЧУК)
- ✓ Берестечківська міська рада (голова Ігор ГРУДЗЕВИЧ)
- ✓ Підприємець Карапет АСАТУРЯН (м. Горохів Луцького району)
- ✓ Фермерське господарство «Дари Волині» (директор Юрій ЄЛЕВА)
- ✓ ТОВ «Агросвіт-Волинь» (власник Євген ШЕЛЕПІНА)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтесь! Тел. 0661338688.

У всіх на вустах

Фотоколаж із сайту informator.ua.

Ви точно не бачили таких грошей, які знайшли у Віталія Суховича. Хіба що у фільмах. А якщо бачили... то ДБР іде до вас. :)

Торби з мільйонами євро, золоті злитки, суперові авто і навіть автомат Калашникова...

На Рівненщині затримали керівника лісової галузі регіону, який жив у раю

Оксана СКРИПАЛЬ

Під час слідчих дій виявлено та вилучено тільки готівкою понад 4 млн доларів США у різній валюті.

Фігурант до лютого 2023 року працював на посаді начальника Рівненського обласного управління лісового та мисливського господарства. Потім зайняв одну з керівних посад у створеному на його базі Поліському лісовому офісі ДСГП «Ліси України», величезні незадекларовані статки.

Працюючи у виконавчій владі та органах місцевого самоврядування, він встиг незаконно збагатитися на мільйони доларів.

У рамках відкритого кримінального провадження було проведено обшуки, у тому числі в помешканні та на робочому

Нарешті!

Прямо з Маневицької колонії обдурювали людей на сотні тисяч гривень

Зловмисники налагодили свій промисел із місця, де відбувають покарання за різні злочини

Богдана КАТЕРИНЧУК

Співробітники управління карного розшуку поліції Волині із залученням можливостей відділу кримінального аналізу та за сприяння оперативного відділу ДУ «Маневицька ВК42» отримали оперативну інформацію про те, що в установі відбування покарань у Маневичах діє злочинна група, яка ошукує громадян. Фігуранти на одній з інтернет-платформ створювали акаунти, де пропонували неіснуючі товари й послуги. Спілкуючись із людьми, які були зацікавлені у купівлі певних речей, вони переконували їх зробити передоплату. Для цього діяв навіть кол-центр, що створював видимість нібито надійного ресурсу. Після надходження грошей аферисти блокували клієнтів – у результаті ті залишалися і без своїх коштів, і без придбаних товарів.

Жертвами цієї шахрайської схеми стали десятки громадян. Лише за тиждень зловмисникам на різні картки надходило близько 100 тисяч гривень.

Організував незаконний промисел 31-річний лучанин, який відбуває покарання за умисне тяжке тілесне ушкодження. Його співниками були 30-річний уродженець Камінь-Каширського району та 30-літній лучанин. Обоє мають чималий шлейф кримінального минулого, адже відбувають покарання за крадіжки, шахрайства та незаконне заволодіння транспортними засобами.

Днями в колонії працівники карного розшуку, слідчі ГУНП у Волинській області, співробітники поліції Маневичів та управління КОРД провели санкціоновані обшуки. Заходи відбулись за процесуального керівництва Камінь-Каширської окружної прокуратури.

У фігурантів виявили та вилучили мобільні телефони, сім-картки, блокноти з чорновими записами та інші докази у справі. Тепер термін перебування співників в установах виконання покарань значно збільшиться. Їм уже оголошені підозри за ч. 4 ст. 190 Кримінального кодексу України – шахрайство, вчинене організованою групою в особливо великих розмірах.

Покарання за такий злочин – від 5 до 12 років позбавлення волі. ■

Біда

Під колесами потяга загинув чоловік

У Дубенському районі Рівненщини поліцейські встановлюють обставини трагедії на залізниці

Інна НОВИК

Повідомлення про смертельний наїзд на коліях надійшло до поліції близько 20:00 26 листопада.

Слідчо-оперативна група Дубенського РВП на місці події встановила, що під колесами потяга сполученням Ковель–Ужгород, яким керував

44-річний житель Рівненського району, неподалік станції «Верба» загинув 60-річний уродженець села Рідкодуби. За словами машиніста, чоловік переповзав колії навколішки. Попри застосування екстрене гальмування уникнути наїзду не вдалося – від отриманих травм він загинув.

За фактом порушення правил безпеки руху та експлуатації залізничного транспорту слідчі Дубенського РВП розпочали досудове розслідування. Обставини події встановлюються. ■

Трагедія

Під час заготівлі дров загинув 61-річний чоловік

Йому на голову впала гілка і проламала череп

Олена ВОЛИНЕЦЬ

За повідомленням речниці сектору комунікації ГУНП у Волинській області Ольги Бузулук, нещасний випадок стався у понеділок, 27 листопада,

в селі Стобихва Камінь-Каширського району. Загинув житель села Оленине, який отримав травми, несумісні із життям, – він помер дорогою до лікарні.

Відомості в Єдиний реєстр досудових розслідувань внесено за ст. 115 Кримінального кодексу України за приміткою «нещасний випадок». ■

У Ківерцях у сквері Небесної сотні встановили «Червону лавку». Мета ініціативи – привернути увагу громадськості до проблеми домашнього насильства. На лавку прикріпили табличку з відповідними контактами протидії насильству, зокрема вказано номер урядової гарячої лінії – «15-45». А також зазначено, що кожна п'ята жінка в Україні страждає від різних форм насильства.

На Ковельщині – трагічна ДТП. Аварія трапилася в понеділок, близько 15-ї години, поблизу села Городище. 36-літній водій іномарки Honda не впорався з керуванням та виїхав на смугу зустрічного руху, де зіткнувся з мікроавтобусом Mercedes під керуванням 27-річного турчанина. Внаслідок цього водій та 30-літня пасажирка легкового загинули. Керманич та пасажир буса отримали легкі тілесні ушкодження.

■ Незагойна рана

Михайло Заєць похоронив двох своїх діточок і помер від ран, отриманих на передовій...

Закінчення.
Початок на с. 1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

МАЛЯТА БУЛИ
ПРИРЕЧЕНІ НА КОРОТКЕ
ЖИТТЯ

Коли Марія і Михайло одружувалися, то, як і всі закохані, здавалися найвродливішою й найщасливішою парою у світі. Вони познайомилися в сусідніх Бужанах, куди пильганівська дітвора з початкової школи мандрувала в середню, а задивлятися одне на одного почали, як Михайло прийшов з армії й парубкував у багатших дівчатами селах. Статним був юнаком. Служив спочатку у Пінську, потім – у Севастополі, й навіть хотів залишитися у морфлоті, аби стати моряком-професіоналом, та не судилося... Зате тільки-но стихло веселля, сім'я неабияк захазяйнувала у Пильганах. Спершу на отчому, а потому й на своєму обійсті молоді господарі завели худобу й домашню птицю, в полі росли пшеницю, аж доки... не померли діти.

Первоцвітом любові подружжя був Орест – хлопчик, який і вдачею, і вродою був схожий на янголя. Через чотири роки подружжя втішалося Вадимчиком. Його вдача була схожою на пустотливий промінець, але вирок лікарів прозвучав громом серед ясного неба: малюта були приречені через невиліковну спадкову хворобу...

Дивлячись, як хлоп'ята бігають подвір'ям, батьки не могли повірити, що в обох відмовлять ніжки. Першим слабість у них відчув Орест. У вісім років він уже не міг обходитися без милиць.

Діти знали про свої долі... Але попри все уявляли, як настане день – і хвороба змилюється над ними... Батьки ж робили все, що могли, рятували синів у столичних та обласних клініках...

«А ЩО БУДЕ, ЯК УСІ
ПОВІДМОВЛЯЮТЬСЯ
ВОЮВАТИ?»

– Ці мої учні на уроках читання в книжкових персонажах бачили найперше хороші риси знайомих односельчан. Були по-своєму допитливими й веселими, – не забуде

Фото з домашнього архіву Марії ЗАЄЦЬ.

Марія Заєць голубила діточок до їх смерті.

Михайла Зайця похоронили в рідних Пильганах біля синів.

«Через чотири дні відійшов від наркозу і не відчув свого тіла від грудної клітки до ніг. Але він був живий, і я спішила до нього, ніби на крилах.»

довіку Євгенія Харків, учителька на заслуженому відпочинку, вдова легендарного воїна АТО на псевдо Ураган, яка тоді разом із чоловіком, учителем музики, проводила для Ореста й Вадима індивідуальні заняття. Старший настільки вірив у зцілення, що просив учительку не ставити між цифрами знак «плюс», бо він асоціювався йому з хрестами на могилах. Вадим із надією в оченятах не переставав допитуватися, коли ж буде знову ходити братик?

...12-річний Орест перед смертю пережив 17 мікроінфарктів. У нього розірвалося серденько. Після його похорону перестав ходити Вадим. Через п'ять років, у 2017-му, його грудна клітка зсунулася від судом і задушила 16-річного юнака теж на руках у тата й мамі. Похоронивши другого сина, згорьовані батьки продали хазяйство й тамували свій біль далеко від дому на заробітках аж до війни. Михайло Степанович міг не йти у військкомат. Свого часу перенів важку операцію. Вмивалася сльозами мама Марія Миколаївна, дізнавшись, що

син отримав повістку. Знову чуло біду серце дружини... Але син і чоловік мовив по-чоловічому: «Не буду ні ховатися за кордоном, ні прикриватися здоров'ям. А що ж буде, як усі повідмовляються воювати?». І пішов, пообіцявши дзвонити й повернутися. То було 12 липня 2022 року.

«Я СЕРЦЕМ ВІДЧУВАЛА
ЩОСЬ СТРАШНЕ»

Короткою була підготовка на навчальному полігоні. Як і обіцяв, телефонував мамі й дружині. Ні на що не нарікав, ні про що не каюся. Сміявся в слухавку, оповідаючи неньці якусь гарну байку про «все добре». За два тижні новоспечений помічник кулеметника вже був на другій лінії вогню, за день-другий – на «нулі» у Бахмутському районі Донецької області. Звіди не давався чути тиждень. Не міг.

– Я благала Бога вберегти сина, – тепер довіку буде вмиватися сльозами мама Героя, теж Марія Миколаївна.

– Я молилася й відчувала, що сталося щось страшне. Така звістка не забарилася від бойового побратима Ми-

хайла. Щоб не засмучувати нас, повідав про поранення руки й ноги, а правду сказав сам Михайло. Через чотири дні він відійшов від наркозу і не відчув свого тіла від грудної клітки до ніг. Але був живий, і я спішила до нього, ніби на крилах, – пригадує Марія Миколаївна-молодша. Потому знову були важкі операції, довгі місяці реабілітації у Вінниці, Львові, Вінниках, Трускавці, Луцьку... Михайло Степанович радів, що «потихеньку відновлюється», а вдома з інвалідного візка поволеньки почав ставати біля зробленої рідними стінки...

«МАМО, НЕ ПЛАЧТЕ,
МЕНІ ВЖЕ ЛЕГШЕ...»

Коли односельчани приходили його відвідувати, вдячно втирав скупі чоловічу сльозу.

– Щось робив би зараз... – мабуть, згадував себе у полі чи ще за якоюсь чоловічою справою. Мав золоті руки. Вмів зробити двері, вкласти підлогу, обшити стіни вагонкою... Залюбки виконував замовлення односельчан, якщо йшлося про стільку, й ні брав за це платні. Соромився. Мовляв, свої ж люди...

А потому наслідки важкого поранення вкотре далися взнаки. Знову потрапив у Горхівську, а відтак в обласну лікарню й згасав на очах. Кров захисникові, односельчанину, краювину, другові здавалися десятки людей. Пані Марія попросила подякувати за підтримку в ці важкі хвилини племінникові Олександрові Пилиповичу з села Гірка Полонка, односельчанці Євгенії Харків, мар'янівському селищному голові Олегові Басалику, кожному, хто своєю кров'ю, допомогою, молитвою рятував їхнього Михайла.

Дружина днювала й ночувала біля нього, біля реанімаційного відділення. Розтирала тіло, витирала чоло, підбадьорювала словами, які молитовно шепотіло серце. До слова, 35-річний рідний брат пані Марії, учасник АТО, батько 13-літньої Насті й 7-річного Сашка Микола Лотоцький відвойовує нам мир на Харківщині. ...У лікарняній палаті ще застала сина живим ненька Марія. «Мамо, не плачте, мені вже легше», – ще всміхнувся. Щось хотів спитати про село, друзів, побратимів. Із 30 їх без нього залишилось живими лише двоє. Й залишив нас назавжди... ■

Погляд

Василь УЛИЦЬКИЙ,
заступник головного
редактора газети «Волинь»

Чи можна Україні вступати в НАТО «частинами»?

Наша держава може приєднатися до Північноатлантичного альянсу до закінчення війни з росією й без тимчасово окупованих територій

Із такою ідеєю виступив колишній генеральний секретар НАТО Андерс Фог Расмуссен.

Як на мене, чудова пропозиція. Насамперед ми маємо розуміти, що це не означає, що росії дарують окуповані території, цього не треба боятися. Цивілізований світ визнавав і визнає Україну в її кордонах 1991 року.

Просто 5 стаття договору НАТО (напад на одну країну означає напад на всіх членів Альянсу) стосуватиметься лише підконтрольної Україні території. Бо якщо статтю 5 одразу поширити на всі міжнародно визнані наші землі, то це означатиме вступ НАТО у війну. А на це, зрозуміло, сподіватися не варто.

А що ж тоді ми отримаємо? А те, що росію попередять: якщо вона спробує завоювати ще трохи української землі і перетнути сформовану на той момент лінію розмежування або якщо полетить ще хоча б одна ракета на Луцьк, Львів чи інше тилове місто – це буде нападом на НАТО. При цьому українцям не заборонено і далі відвойовувати окуповані території. Просто тепер це буде робити легше, бо підконтрольні Києву регіони перебуватимуть під парасолькою НАТО.

Дуже привабливий варіант. Насільки, що, боюсь, яка-небудь Угорщина (яка фактично є союзницею кремля) чи Туреччина на нього можуть і не пристати.

Треба розуміти, що Україна вже є переможцем у цій війні. З однієї простої причини – наша держава і народ збереглися. Не змогла росія завоювати і поглинути українців. І наш вступ у НАТО, навіть «частинами» – це гарантія, що так воно і буде. Хоч боротьба за повне звільнення територій триватиме... ■

■ Прямая мова

Сергій МАРЧЕНКО, блогер, про уроки Голодомору:

Головний урок Голодомору – надмірної ціни за свободу не буває. Будь-яка ціна буде меншою за ту, що заплатимо, якщо здамося на милість московії. Ми принизили недоїмперію, виставили її всьому світові слабкою, зруйнували міф про росіян як великих воїнів, принизили. Якщо здамося, помста буде лютою, а про милосердя можна навіть не мріяти. Історія вчить.

У разі поразки ціна, яку зараз платять солдати на фронті, – заплатять жінки і діти. І нікому буде їх захистити, як уже було 100 років тому.

Тому пам'ятаємо Голодомор, наслідки слабкодухості і зневіри попередніх поколінь і мстимося, мстимося, мстимося за кожну дитячу сльозинку. Ми сильні, а дух наш міцний. Виправляємо історичні помилки разом.

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Василь СТРУЦЮК – боєць із села Підгайці Луцького району;

Артем ОДІНЦОВ – боєць із міста Луцька;

Максим ПЕРЕХОДЬКО – боєць із села Чемерин, що на Ківерцівщині;

Олександр БОРТНИК – боєць із міста Луцька;

Артем ШОЦЬКИЙ – боєць із села Боремщина, що на Любимльщині;

Сергій БУБАЛО – боєць із села Люб'язь, що на

Любешівщині; Павло ЛУЦЕНКО – боєць із села Тростянець, що на Ківерцівщині;

Володимир ЯНКО – боєць із села Мельниця Ковельського району;

Андрій ВІДНИК – боєць родом із села Білин Ковельського району (проживав із сім'єю у місті Рівне, де й був мобілізований);

Владислав ВЕЛИЧКО – боєць із села За-

мостя, що на Маневиччині; Павло ТКАЧУК – боєць із села Буяни Луцького району;

Валентин ВАСИЛЬКОВСЬКИЙ – боєць із села Зоряне Ковельського району;

Вадим БУЛАВЧУК – боєць із села Ставки Володимирського району;

Петро БАСАНСЬКИЙ – боєць із села Колодяжне Ко-

вельського району; Олександр ТВЕРДОХЛІБ – боєць із міста Берестечко, що на Горохівщині;

Микола ОМЕЛЯНЧУК – боєць із села Буцинь, що на Старовижівщині;

Володимир СУПРУН – боєць родом із Донеччини й там тривалий час воював, був переведений на Волинь, де раптово помер;

Петро ГУНДЕРИЧ – боєць із села Підбороччя Ка-

мись-Каширського району.

■ Прямая мова**«Атаки на ЗСУ – це атаки на Україну»****Найяскравіші за тиждень думки і цитати**

Юссі ГАЛЛА-АХО, спікер парламенту Фінляндії, під час виступу у Верховній Раді України (до речі, повністю українською мовою!) дав характеристику московії:

«Коли росія розпочала широкомасштабне вторгнення до України, це нагадало фінському народу його болісне історичне минуле (у 1939 році СРСР вдерся до Фінляндії, зумівши окупувати 11% її території, хоч прагнув завоювати повністю. – **Ред.**). росія вважає, що має право вето на вибори своїх сусідів, право вето навіть на їхнє існування. росія поважає і розуміє силу. На російський імперіалізм треба відповісти силою».

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий Президент України, відреагував на резонанс навколо слів народної депутатки від «Слуги народу» Мар'яни Безуглої про те, що Головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний не надав плану на наступний рік, тому військове керівництво України має піти:

«Єдиний шанс для українців вижити й перемогти у війні з росією – це зробити висновки з власної історії. І тримати єдність нації. Довкола ЗСУ. Атаки на ЗСУ – це атаки на Україну».

Елла ЛІБАНОВА, директорка Інституту демографії та соціальних досліджень імені Михайла Птухи, про українських біженців за кордоном:

«Моя мрія – щоб повернулися 50% (тих, хто виїхав за кордон. – **Ред.**). Якщо повернеться 60%, я буду найщасливішою людиною в Україні».

Віктор АНДРУСІВ, радник міністра внутрішніх справ, про перемогу на парламентських виборах у Нідерландах «друзів путіна»:

«Агент Орбан (проросійський прем'єр Угорщини. – **Ред.**) розширяє свій клуб в ЄС – до нього приєднуються Нідерланди, де на виборах переміг Герт Вільдерс. Він такий же популіст, антиєвропейець і антиукраїнець».

Проблема не в тому, що пермагають популісти, а в тому, що вони займають антиукраїнську позицію. І причина цього в тому, що таку позицію починає займати масовий виборець.

Погані новини для нас, особливо враховуючи, що Нідерланди першими віддали свої літаки F16».

Олексій ГЕТЬМАН, ветеран російсько-української війни, майор запасу ЗСУ, вважає, що Україна самостійно не зможе перемогти росію у війні на виснаження:

«Якщо не буде зброї, не переможемо... Чим воювати? Каміннями кидатися? Самої лише мужності замало для Перемоги. Треба бути готовими до того, що війна не закінчиться наступного року, вона буде тривала і дуже важка. Треба бути хай не песимістами, але хоча б реалістами».

Василь МАЛЮК, голова Служби безпеки України, обіцяє сюрпризи російсько-нацистським загарбникам:

«Ми зруйнували міф про непереможність раши. Це країна-фейк. Міст приречений. Далі буде багато сюрпризів і не тільки щодо Кримського мосту (його підірвали двічі і зараз він функціонує обмежено. – **Ред.**)».

Віктор ШЛІНЧАК, журналіст, про рух українців та росіян у різні сторони:

«Щось мені підказує, що досі частина з нас – великого і сильного суспільства – сподівається: колись прийде час, і вони там, у москві, порозумнішають і передумають нас вбивати. Не передумають. Тваринний інстинкт, зашитий у підсвідомості – нищити все, що є краще, – нікуди не подінеться. Він може хіба зменшитись, але не зникнути».

А от ми якраз можемо вбити в собі низинні інстинкти, які за роки зросійщення ми перейняли у них. І які досі залишаються в нас».

Олександр КОЧЕТКОВ, аналітик, про мобілізацію:

«Українці повинні відчувати, що вони з владою дійсно в одному човні, що вони перемагають або страждають разом. А не так, що одним – героїчна загибель на фронті, а іншим – чудова нагода заробити на війні».

Я про те, що ідея про мобілізацію студентів – це, на жаль, актуально. Та вона не спрацює, якщо не буде і мобілізації серед чиновників високих рангів – з Офісу Президента, Кабінету Міністрів, Верховної Ради, ОДА, з багатьох наших силових структур, які існують за рахунок платників податків, але віддача від них, як з лайна куля».

Микола НЕСЕНЮК, журналіст, про те, як ставиться до обіцянок влади:

«Зеленський обманув мене і мільйони таких, як я, у найстрашніший момент, коли ми всі були налякані війною. «Все буде добре, вороже військо постоїть на кордоні і піде, а ми поїдемо на шашлики», – казав нам тоді глава держави. Розумію, що він хотів як краще, про що нам казали потім різні люди. Але обманув, і цей обман коштував нам усім дуже дорого».

Тому я не можу вірити Зеленському. Тому його заяви та обіцянки я слухаю, але не вірю. Бо я ще не раз і не два міг би бути обманутий Президентом та його речниками. Якби я їм усім вірив».

Ян ВАЛЕТОВ, письменник, про росіян:

«Вражає їхня чужорідність. Не віриться, що людські істоти можуть так мутувати за пару десятків років. Прямо на генетичному рівні змінитися, втративши все людське і насолоджуючись цією втратою. Однак це є. І це не лікується».

■ Я так думаю!**«І як йому не соромно?.. Лише свої торти на фронт возить?»**

Допис заради справедливості. Бо трохи дістала хронічна брехня

Вікторія СЮМАР, народний депутат, фракція «Європейська Солідарність»

— П'ятий Президент, а якісь буржуйки...

– Він це робить тільки заради піару.

– Він же одні й ті ж вантажівки на фронт возить, фоткається з ними, і в інше місце везе...

– Та просто привозить допомогу, а потім назад забирає. Люди казали, хлопці бачили.

...Такий бред я чула часто і багато. Далека від думки, що це «народна творчість», ці тези закидаються в інформпростір свідомо, аби нівелювати і принижувати. Такий у нас рівень «політичної боротьби».

І це – погано. Бо попереду дуже важка зима. Насамперед – на фронті. Ми маємо бути єдиними і підтримувати один одного. Без цього фронту буде значно важче.

Військові просять ВСЕ – від коліс і ручних грілок – до зброї і важкої техніки.

Сьогодні Петро Порошенко просто повіз на фронт черговий вантаж. Він це робить усі ці 20 місяців війни.

Почитайте цей перелік (скільки ж піару можна було проплатити за вартість всього цього чергового тижневого вантажу):

✓ 5 вантажівок TATRA – восьмиколісна військова машина, яку ми зібрали, зробили ТО та готові передати на фронт.

✓ 2 велета FODEN, які вантажать боеприпаси та евакуюють пошкоджену техніку за лічені хвилини. 11 вантажівок DAF, бо джипи та пікапи заледве проби-

Усі ці 20 місяців війни Петро Порошенко возить необхідний вантаж хлопцям на передову.

раються по цій суцільній багнюці.

✓ 7 автомобільних майстерень – найбільша партія, яка відвантажувалася нашою командою Фонд Порошенка та ГО «Справа громад».

«Ці тези закидаються в інформпростір свідомо, аби нівелювати і принижувати. Такий у нас рівень «політичної боротьби».

✓ 7 лазне-пральних комплексів – ми намагаємося зробити, щоб вони були в кожному батальйоні.

✓ 3 вантажівки DAF та 5 посилені вантажівки DAF (Ще одному підрозділу. – **Ред.**), бо джипи та пікапи заледве пробираються по цій суцільній багнюці.

✓ 164 дрони MAVIC.

✓ 298 уралівських та 280 болотних шин.

✓ 4000 окопних свічок, які виготовляє наша команда.

✓ Скоби, щоб будувати фортифікаційні споруди, укріплення та бліндажі.

✓ 1300 київських тортів – уже наш ексклюзив (до речі, раніше Київська фабрика робила стільки тортів за добу).

Тут нема ще грілок для рук, яких закупили пів мільйона. І їх теж повезли, аби хлопцям було чим зігрітися... І ударні дрони...

P.S. До цього дуже багато додається ГО «Справа громад». Вони обробляють запити, збирають донати, все це шукають, привозять, замовляють виробництво.

Але лівова частка коштів – це особисті заощадження Порошенків.

Допис заради справедливості. Бо трохи дістала хронічна брехня. ■

■ Гучна справа**Нардепа із «За майбутнє» викрили на передачі хабаря 150 тисяч доларів**

Народний обранець спробував підкупити колишнього журналіста, активного учасника Революції гідності Мустафу Найєма, який очолює Державне агентство відновлення та розвитку інфраструктури України

Ольга СОКОЛОВА

На передачі хабаря Національне антикорупційне бюро і Спеціалізована антикорупційна прокуратура викрили нардепа з групи «За майбутнє» Сергія Лабазюка. Він пообіцяв топпосадовцю «винагороду» у розмірі 3–5% від вартості кожного підряду для потрібної компанії. Сподівався отримати від держави замовлення на відбудову об'єктів на мільярд гривень, пояснюють правоохоронці.

Як поінформували в НАБУ, нардеп після надходження 50 млн грн за підряд із відновлення зруйнованого мосту в одному з регіонів України через довірену особу надав Найєму відсоток у сумі 150 тисяч доларів. Передача хабаря відбулась на паркінгу столичного супермаркету, а гроші знаходились у китайській шкатулці.

Сергій Лабазюк обіцяв щедрі винагороди.

Але це не єдина історія із підкупним Мустафою Найємом. 21 листопада НАБУ повідомило про підозру іншому нардепу, на цей раз – від фракції «Слуга народу» Андрієві Одарченку. Це «нове обличчя» теж спробувало підкупити «старого» майданівця Найєма. Результат такий самий – депутатом займається НАБУ. Цікаво, що Одарченко – член парламентського комітету з питань антикорупційної політики.

Мустафа Найєм лаконічно прокоментував ці сенсаційні новини: «Єдине, що можу сказати, – ми їм (НАБУ і САП. – **Ред.**) дя-

куємо за співпрацю. Це не тільки Держагентство, це і Міністерство інфраструктури. Ми спільно, єдиною командою працювали. Сподіваюся, це дасть результат, такі речі не будуть повторюватись».

КОМЕНТАР**Роман ШПРАЙК, блогер:**

«Хай хто що п...здить про «безпрецедентну корупцію», золоті часи корупції були до 2014 року».

ДО СЛОВА**ІГОР ПАЛИЦЯ ІДЕ З ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ**

На всеукраїнському з'їзді партії «За майбутнє» був обраний новий голова. Замість Ігоря Палиці (на фото) її очолив Тарас Батенко. «З початку війни Ігор Палиця прийняв рішення піти з публічної політики і сконцентрувався на роботі благодійного фонду, допомозі армії, переселенцям та малозабезпеченим», – інформують у партії. ■

■ Незламні

«Найбільше боюся звуку скотчу – його пам’ятають усі, хто був у полоні»

Настя, яку вдалось витягнути з російського полону, каже, що дуже змінилася після пережитого: «Я точно не буду сварити своїх дітей за погані оцінки і точно не робитиму ставку на щось матеріальне»

Ігор ЧАЙКА, міський голова Ковеля

Разом із молоддю Ковеля мав чудову зустріч із колишньою військовополоненою Анастасією Чорненською. Відверто вражений тим, наскільки світлою і легкою може бути людина, пройшовши такі випробування. Настя – захисниця Маріуполя. Родом із Кіровоградської області, але до великої війни жила у Бердянську. До того, як вступити до лав ЗСУ, освоїла музичний фах і бухгалтерську справу. Зрештою,

«Ми взагалі не знали, чи Україна ще є. Нам казали, що Західна Україна – це вже Польща, а решта – російська територія. Інформації не було ніякої.»

Задовго до повномасштабної війни пішла до війська й згодом стала сержантом морської піхоти. Пережила пекло бойових дій на комбінаті імені Ілліча, тортури російського полону,

■ По заслугі

Уродженець Рівного перейшов на бік росії

Прокурори Рівненської обласної прокуратури в суді довели вину колишнього рівнянина, якому інкримінували державну зраду та дезертирство (ч. 1 ст. 111, ч. 1 ст. 408 КК України)

Влад НОВИНСЬКИЙ

Вироком Деснянського міського суду м. Києва його засуджено до 14 років позбавлення волі. Прокурорами доведено, що уродженець Рівного ще у 2001 році склав присягу на вірність українському народові та вступив на службу до Військово-морських сил ЗСУ в Севастополі. У 2013 році його призначено на посаду в штабі управління 28-го

Майбутнім воїнам було за честь сфотографуватися із захисницею Маріуполя.

теракт в Оленівській колонії. Усе це, як каже вона сама, дуже змінило, але точно не зламало її. Триматися, каже, допомагала Мар’яна Мамонова,

з якою Настя у полоні стала дуже близькою. Та сама Мар’яна Мамонова, історія якої облетіла всі світові ЗМІ – військова медикиня народила свою донечку через два дні після звільнення з полону.

Тепер дівчата – куми. Декілька цитат Насті із тих, які лишилися у пам’яті після нашої розмови: «Ваші думки – це все. Як ви думаєте – такими ви і будете. Тому треба думати про добре і світле». «Деякі моменти з полону нагадували те, що я бачила тільки у фільмах». «Жодного закону в російському полоні не дотримуються». «Найбільше я зараз боюся звуку скотчу. Бо моя асоціація – далі хтось буде плакати, когось битимуть, вбиватимуть. Цей звук, думаю, пам’ятають усі, хто був у полоні». «Ми взагалі не знали, чи

■ Реалії

На випадок вимкнення струму в медичній установі встановлено генератори

В осінньо-зимовий період одним із пріоритетних завдань керівництва Маневицької селищної ради та директора комунального некомерційного підприємства «Маневицька багатопрофільна лікарня» є безперебійна робота медичного закладу

Богдана КАТЕРИНЧУК

У зв’язку з цим було проведено комплекс заходів з підготовки лікарні до зимової пори. Для комфортного перебування пацієнтів та персоналу медичну установу гро-

мади забезпечено твердим паливом, теплопостачанням, водопостачанням та водовідведенням. Крім того, на випадок вимкнення електроенергії встановлено генератор потужністю 145 кВт. Поліклінічне відділення та котельня №1 лікарні забезпечені генераторами потужністю 45 кВт та 52 кВт, є вони і в окремих відділеннях. Це дасть змогу у разі надзвичайних ситуацій, які виникають внаслідок відключення електроенергії, подавати струм в автоматичному режимі для забезпечення надання медичних послуг жителям як Маневицької, так і сусідніх громад. ■

■ Пульс тижня

На Горохівщині зловмисники вкрали дуби

Сталося це неподалік села Гектари Берестечківської міської громади Луцького району

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Чотири пеньки замість дубів-красунів виявив під час обходу лісничий. Древа встигли вирости в «талії» до 96, 66, 74, 60 сантиметрів. На місці злочину браконьєри залишили два стовбури довжиною 3 м 58 см і 3 м 10 см. Дуби – не голки: правоохоронці просять усіх, хто володіє інформацією про це злодіяння, зателефонувати на номер «102». Конфіденційність гарантують. ■

У волинянина в Німеччині шахраї виманили величезну суму

Дурисвітам повірив житель одного із сіл Горохівської територіальної громади Луцького району

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Наразі чоловік мешкає у Німеччині. Якимось чином ошуканці з’ясували, що він чекає там на посылку, і скористалися цим. Кілька разів усього за 1.86 євро довірливому українцеві пропонували скорегувати адресу, потому затребували номер картки й CVV2 (тризначний код перевірки дійсності картки платіжної системи) й запропонували підключитися до системи мобільних платежів Google Pay, надіславши якийсь код. Коли ж клієнт виконав цей останній пункт «інструкції», з його картки зникло 87669 гривень. Потерпілий має намір звертатися до поліції Німеччини, а кожному, хто потрапить в аналогічну ситуацію, варто чинити з точністю до навпаки: нікому, ніколи й ніде не повідомляти банківські реквізити своєї картки. На жаль, шахрайські схеми не мають кордонів, і вберегтись від них допоможе лише обачність. ■

На Камінь-Каширщині фотопастка «спіймала» браконьєра

Особу порушника встановили, його притягнуть до відповідальності

Світлана ДУМСЬКА

Цей випадок стався днями у мисливських угіддях філії «Камінь-Каширське лісове господарство» ДП «Ліси України». Факту браконьєрства встигли запобігти – працівники лісової охорони зреагували на повідомлення системи відеоспостереження та оперативно прибули на місце. Про цю подію повідомили поліцію. Всі матеріали про правопорушення зібрано та передано в правоохоронні органи. До речі, у лісах Волині та Рівненщини встановлено більше як пів тисячі фотопасток. Система налагоджена так, що камера автоматично фіксує рух і передає інформацію на телефони працівників лісової охорони. Це дає можливість вчасно реагувати та згодом стає допомогою у розслідуванні правопорушень. ■

пп БУРМАКА Н.П.
9, 16 грудня

ефективне лікування від
АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне
www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки та інше). Доставка.

Тел.: 0991813332, 0976492371.

УКРПОШТА – ВАША НОВА СТАБІЛЬНА РОБОТА.

Запрошуємо ЛИСТОНОШ, ОПЕРАТОРІВ ПОШТОВИХ ВІДДІЛЕНЬ І ВОДІЇВ на нові вакансії у вашому регіоні. Долучайтесь! Чекаємо на ваш дзвінок: (050) 250-08-04 або скануйте QR-код і заповніть анкету кандидата.

ЧЕКАЮ НА ТЕБЕ ♥

● Сільський чоловік віком 63 р., зріст 170 см., вага 75 кг. Не курю, не вживаю спиртне. Познаємлюсь з одинокою жінкою для спільного проживання. Тел. 098 872 81 67.

Життя з чистого аркуша

Утекла від обстрілів на малу батьківщину бабусі із 5 дітьми

Востаннє Вікторія Глянцева із донбаського містечка Миколаївка гостювала у Замшанах на Ратнівщині ще 14-літньою дівчиною

Катерина ЗУБЧУК

«ЦЕ ВЖЕ ДРУГА У НАС ЕВАКУАЦІЯ»

Прохолодного листопадового дня в кімнаті, в яку запросила Вікторія Глянцева, було тепло. Топилася грубка, під якою лежав обтеремок дров, на протягнутій мотузці висіли дитячі речі після прання. Одне слово – сільська ідилія, до якої довелося майже два роки тому звикати сімейству, котре жило в місті. Найперше наша розмова – про Миколаївку Слов'янського, а після децентралізації Краматорського району.

– Чудове невеличке містечко, з населенням десь 15 тисяч, – розповідає жінка. – У нас була ТЕЦ, де якраз мій чоловік, як і багато хто, мав роботу, спортивний комплекс, декілька шкіл, дитячих садків. Оскільки Миколаївка – за 18 кілометрів від Слов'янська, то ми знаємо, що таке війна, з 2014 року.

І це вже друга у нас евакуація. Тоді нас підприємство (ТЕЦ, де працював чоловік Вікторії Петро Глянец. – Авт.) вивезло у Бердянськ. Евакуювали жінок з дітьми, старших людей, а чоловіки залишалися на місці й працювали, хоч там було дуже небезпечно. Вже як почалося звільнення й ситуація ще більш ускладнилася, то й працівників станції розпустили.

Два місяці Миколаївка була в окупації – українські війська звільнили її 5 липня. І вже через два тижні люди повернулися з евакуації. Тоді місто, як пригадує жінка, дуже побомбили. Але поруйновані будівлі швидко відновили – запрацювала і школа, в якій навчалися діти Глянцевих, – першого вересня 2014-го вони пішли на навчання, і ТЕЦ...

«О ПІВ НА П'ЯТУ ПОДЗВОНІВ БАТЬКО: «ВІТА, БОМБЛЯТЬ КРАМАТОРСЬК»

Життя налагодилось. І так було до 24 лютого 2022 року.

– У листопаді 2021-го я вийшла із декретної відпустки по догляд за наймолодшим сином Тихоном, й працювала в інтернаті – розповідає Вікторія. – Збиралася подавати документи на присвоєння звання «Мати-Героїня», оскільки найшій п'яти дитини, Меланії, вже виповнилося вісім літ (всього в сім'ї – 6 дітей). Не встигла... 24 лютого, о півні на 5-ту мені подзвонив батько, який жив із мамою в селі, що неподалік Миколаївки, і сказав: «Віта, бомблять Краматорськ». А це ж зовсім поряд із нами. Затим найстарший наш син Павло, який на той час навчався в Харкові в інтернаті, зателефонував (нині йому 25 років, живе й працює в Полтаві, тож на Волинь сім'я Глянцевих приїхала з п'ятьма молодшими дітьми. – Авт.). Він говорив із Лізою, нашою донькою-студенткою, котра вчиться Донецькому педагогічному університеті. Павло сказав, як вона переповіла: «Лізо, я вас усіх люблю. Пробачте... Я пішов на роботу. Вас уже бомблять». Він знав, що почалася війна.

Хоч із їхнього міста в перший місяць повномасштабного вторгнення виїжджало багато людей, Глянцеві протрималися вдома до 3 квітня – з великим сімейством непросто зриватися з обжитого місця. Але коли Миколаївку вже постійно обстрілювали російські

Вікторія із найменшим сином Тихоном, якого так затисли на руках у мамі.

«Дякуючи державі, маємо щомісячні виплати як вимушено переміщені особи, інакше важко було б вижити на новому місці із таким сімейством.»

ракети, коли було дуже страшно, що під ударом опиниться й твій дім, роздумувати не стали й збиралися в дорогу.

«ДОБИРАЛИСЯ НА ВОЛИНЬ ЕВАКУАЦІЙНИМ ПОЇЗДОМ»

Рятуючись від війни, багато хто, як пригадує жінка, їхав буквально в нікуди: сідали в той потяг, який першим приходив.

– Мої батьки виїхали в Новгородку, що поблизу міста Кропивницького. Нас з дітьми із перших днів великої війни кликала до себе двоюрідна сестра моєї мамі Тетяна Коляда, – каже Вікторія. – Тож кінцевим нашим пунктом стало село Замшани на Ратнівщині (звідси, виявляється, у середині далеких 1950-х років бабуся нашої героїні Євдокія Калітула, як і дідусь, приїхала в Миколаївку на будівництво ТЕЦ, де й залишилася на все подальше життя – Авт.). Добиралися на Волинь евакуаційним поїздом. У плацкартних вагонах було дуже тісно. Але хто в такій ситуації зважав на якісь незручності? Головно, що ідеш подаль від війни.

Спочатку зупинилися у тітці Тетяни, з якою ми зустрічалися в юності: колись, ще 14-літньою дівчиною я гостювала в Замшанах – на малій батьківщині бабусі. І Тетяна, яка майже моя ровесниця, тож нам з нею легко було в спілкуванні, і її чоловік Василь – дуже добре нас прийняли. І ми (такий гурт – нас же аж семеро!) цілий місяць жили в них. Розуміли, що треба шукати якесь інше житло, хоч Тетяна дуже переживала, що хочемо покинути її оселю. Перш нам пропонували хату у Вужиху, а потім волонтерка Оксана (їдеться про Оксану Бірук, яка очолила в селі Замшани волонтерський рух. – Авт.) допомогла знайти ось цей дім. Валентина Лавренко пустила нас у свою батьківську хату.

Тож більш як півтора року сімейство Глянцевих живе в будинку, де ми й зустрілися. 22-річна Єлизавета, про яку вже згадували, вчиться онлайн у своєму університеті, вже в магістратурі, й працює в дитячому садочку міста Миколаївка, на п'ять літ молодша Юлія

– студентка Київського національного лінгвістичного університету. 13-літня Алла й на три роки молодша за неї Меланія – учениці відповідно сьомого й п'ятого класів Замшанівської школи. А наймолодший Тихон ще в садочок ходить. Того дня він був удома, «бо трохи занедужав». Поки ми з Вікторією спілкувалися, він сидів у мамі на руках – з ніжністю tuliвся до неї. Тож і знімок не довелося організовувати – залишалася лише зафіксувати зворушливий кадр. Заради того, аби вберегти спокій й його, й старших дітей, подружжя залишило свою Миколаївку й вчиться жити в сільській місцевості.

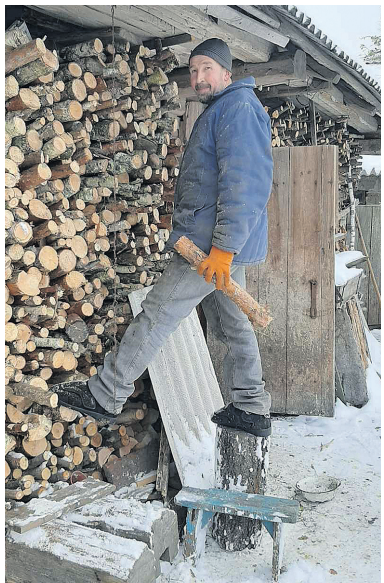
«ПОТРОХУ ОБЛАШТУВАЛИСЯ В БУДИНКУ, ЩО ДО ЦЬОГО ПУСТОКОЮ СТОЯВ»

Добрі люди-замшанівці на перших порах везли переселенцям картоплю, різні продукти. Вдячні їм Глянцеві за таку підтримку.

– Гуманітарка дуже вичурала, – каже жінка, – бо ж у дорогу виходили із сумкою, в яку поклали найнеобхідніше, а ще в дітей були рюкзаки з їхніми речами. Потроху облаштувалися в будинку, що до цього пустокою стояв, – треба було десь шпалери поклейти, щось підремонтувати, щоб хоч якийсь затишок створити. Купили насос, аби вода в хаті була. І у мене, крім Тетяни, є вже знайомі, і в дочок. Син у садочку з дітьми подружжися – йому там подобається. Чоловік у ліс ходить – дров на зиму заробив, є чим у грубці топити. Дякуючи державі, маємо щомісячні виплати як вимушено переміщені особи, інакше важко було б вижити на новому місці із таким сімейством.

А ще, виявляється, вичурас й своє, хоч і невеличке хазяйство. Торік переселенці, як тільки перебралися сюди, розвели курей, качок. А в цьому році тітка Тетяна подарувала Вікторії індичку, яка висиділа молодня, тож тепер і це птаство гелгоче на обійсті Глянцевих.

На моє здивування, що люди, які жили, як мовиться, на повер-

Глава сімейства Петро Глянец, працюючи в лісі, заробив дров, аби було чим узимку палити.

І котик у знайді знайшлося місце в хаті переселенців.

сі, взялися за таке хазяйнування, Вікторія розповіла:

– А ми й у Миколаївці мали і курей, і качок. Справа в тому, що неподалік нашої багатоповерхівки купили будинок, який служив нам як дача (поки вистачало місця у трикімнатній квартирі, не перебиралися туди жити, а на майбутнє плани такі були). Ось там і тримали птаство. Коли, до речі, виїжджали, то в нас було десь двадцять качок, зо три десятки курей – їх ми віддали сусідам, які залишилися в Миколаївці, як і собачка породи чихуахуа, наш Джоні, котрий за вісім років став членом нашої сім'ї, і тут з нами. І котика маємо, який до нас прибився й полюбується дітьми.

Мова зайшла про те, яке сьогодні, на другому році війни, місто Миколаївка. З приводу цього Вікторія говорила:

– Школа, в якій навчалися наші діти, дуже розбиті, інтернат, де я працювала, дитячий садок, ЦНАП – так само. Місто стало малолюдним...

А ще жінка розповіла, що торік у жовтні її чоловік їздив у Миколаївку: він дізнався, що їхній дім-дачу зачепило під час обстрілу, й дах будинку, де мають квартиру, пошкодило, – «треба було трохи полагодити, вікна позабивати». Тоді він і машину свою перегнав у Замшани, завантаживши її заодно речами, які не могли взяти із собою у квітні в евакуаційний поїзд. Хоч це старенькі «Жигулі»-дев'ятка, але, як сказав Петро Глянцевий, котрого застала за складанням під навісом дров, заготовлених на зиму, у багатодітній сім'ї без машини – ніяк не обійтися.

* – Публікація підготовлена за фінансової підтримки Європейського Союзу. Її зміст є виключно відповідальністю редакції газети «Волинь» і не обов'язково відображає позицію Європейського Союзу. ■

Крила, обпалені війною

Свій борщ переселенці з Харкова у волинській Переспі таки зварили

І хоч уже рік родина Єрьоменків проживає в Словаччині, спогади про наш край, який дав їм найперший прихисток від війни, – якнайтепліші

Катерина ЗУБЧУК

«Я ПОСТАНОВИВ, ЩО МУШУ ВБЕРЕГТИ СИНА Й ВИВЕЗТИ ЙОГО У БЕЗПЕЧНЕ МІСЦЕ»

Уперше ми зустрілися з Ольгою й Русланом Єрьоменками на третьому місяці повномасштабного вторгнення і на третьому тижні життя подружжя в Переспі на Рожиченщині (їхали вони до родичів чоловіка, але згодом добрі люди надали їм безоплатно хату-пустку, де з ними поселилася і сестра Ольги Вікторія зі своєю сім'єю, яка теж покинула Харків). Що таке війна, відчули вдруге. У червні 2015-го, коли чекали сина-первістка, переїжджали з Харкова в Дніпро. Там чоловік, якого мобілізували, служив у батальйоні, звідти і в АТО пішов – у зоні бойових дій на Донеччині пробув три місяці. У цьому місті народився їхній син Даня.

Але те, що було тоді й що почалося 24 лютого 2022-го, не порівняти. Єрьоменки, як і всі харків'яни, прокинулися від вибухів. Оскільки жили на дев'ятому поверсі, де було страшно залишатися, то переважно сиділи в підвалі. У своє помешкання піднімалися хіба що поїсти. І так – вісім днів. 4 березня, коли на вулицях міста лежали розірвані машини, посеред Салтиківського моста автомобіль провалився, а біля аеропорту розбитий танк стояв, як вкопаний, Єрьоменки переїхали у Дніпро до чоловікового приятеля, з яким Руслан служив в АТО. А в середині березня, коли й тут стало неспокійно – понастишали налоти, то чоловік повідомив переспівським родичам, які запрошували до себе з перших днів великої війни, що вирушає із сім'єю в дорогу, яку все відкладав у надії на краще.

– Як батько, – каже Руслан, – я постановив, що мушу вберегти сина й вивезти його у безпечне місце (чоловік після АТО має III групу інвалідності й зараз не військовозобов'язаний. – Авт.). У першу свою весну переселенці з Харкова гордоїце у Переспі посадили. Надія була, що війна не затягнеться, – якщо мир настане швидко й вони поїдуть у своє місто, не збиравши врожаю, «то хтось прийде наготове й спасибі скаже».

Тішилися Єрьоменки, що їхній Даня продовжив улюблене заняття футболом – уже й медаль одержав, граючи за команду «Любарт» у спорткомплексі «Адреналін-Сіті» міста Луцька (сюди його батько возив на тренування). А ще ж син навчався онлайн у місцевій школі, безкоштовно відвідував у Переспі секцію тхеквондо...

Перемога, на жаль, швидко не настала. Правда, переселенці картоплю на своєму городі в Переспі так і не копали. Ще влітку подружжя Єрьоменків вирішило їхати за кордон, оскільки поверталися в Харків було небезпечно. У день, коли я сконтатувала з Ольгою й ще застала її в Переспі, вона, до речі, розповіла:

– Я вже борщ варю зі своїх овочів...

Щоб це були не просто слова, то жінка надіслала на вайбер чинерний фотозвіт. На світликах можна було побачити і тарілку апетитного борщу, і те, які бурячки, моркву, капуста виростили переселенці.

Ольга Єрьоменко із сином вболівали за співвітчизників під час матчу між збірною України та командою Мальти.

«Оскільки жили на дев'ятому поверсі, де було страшно залишатися, то переважно сиділи в підвалі. У своє помешкання піднімалися хіба що поїсти. І так – вісім днів.»

секцію тхеквондо...

Щоб це були не просто слова, то жінка надіслала на вайбер чинерний фотозвіт. На світликах можна було побачити і тарілку апетитного борщу, і те, які бурячки, моркву, капуста виростили переселенці.

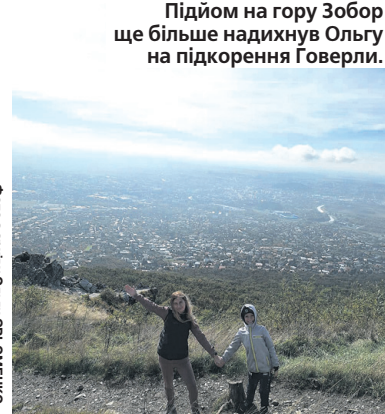
– Я вже борщ варю зі своїх овочів...

Щоб це були не просто слова, то жінка надіслала на вайбер чинерний фотозвіт. На світликах можна було побачити і тарілку апетитного борщу, і те, які бурячки, моркву, капуста виростили переселенці.

– Я вже борщ варю зі своїх овочів...

Щоб це були не просто слова, то жінка надіслала на вайбер чинерний фотозвіт. На світликах можна було побачити і тарілку апетитного борщу, і те, які бурячки, моркву, капуста виростили переселенці.

– Я вже борщ варю зі своїх овочів...

працювали на городі у бабусі, тітки. Він великий, бур'яну багато – а так коротко погуляти, коли якраз треба сапати! Робота на землі із задоволенням – це було вперше. Хотілося б у майбутньому мати шматочок городу, обробляти його, щоб у внуки були домашні овочі, фрукти.

Про життя у Словаччині, де сім'я Єрьоменків одержала на час війни тимчасовий захист (поки що такий статус у цій країні встановлено законодавчо до 4-го березня 2024 року), жінка розповідала:

– Грошової допомоги від держави не отримуємо, оскільки я маю роботу. А ось житло нам оплачують і ми дуже вдячні владі Словаччини, адже гроші потрібні на навчання дитини. Щодо питання мови, то відвідуємо безкоштовні курси від організації Mareena – то допомога українцям у час війни.

...На моє прохання Ольга прислала фото – доповнення до нашої розмови. На одній зі світлин – мама із сином на стадіоні у місті Трнава, куди вони приїжджали на футбольний матч між Мальтою й Україною (1:3). І прапор рідної України у них був, і в одязі – головні кольори, які символізують нашу державу: зразу видно, що палкі вболівальники, які прийшли підтримати співвітчизників. На інших фото – визначні місця старовинної Нітри (перша згадка датується 828-м роком). І особливо багато уваги – горі Зобор, що поряд із цим містом. У жовтні цього року Ольга з сином, як розповіла, піднімалися на неї. І справа не в тому, що підкорили якусь висоту (тим більш, що це всього 587 метрів): не могла не згадати найвищу вершину Українських Карпат, куди, на жаль, так і не збралася. Тепер це бажання ще сильніше – для пані Ольги воно асоціюється із Перемогою України, миром та поверненням додому.

Звичайно, мова зайшла і про Переспу, де сім'я, рятуючись від війни, на перших порах знайшла прихисток. І тут – найтепліші спогади про людей, поряд із якими їм випало жити («ділилися, хто чим міг»), – переселенцям назавжди запам'ятається їхня доброта й приязнь. А ще на такому наголосила мати малолітнього хлопчика:

– Данило згадує, що в селі мав свободу, – гуляв із хлопцями, не чекаючи, коли у батьків з'явиться час піти з ним на вулицю, як це зазвичай у місті.

Про гордоїце у Переспі, на якому встигли вирости овочі, – особливий спогад:

– Ми в дитинстві, бувало,

* – Публікація підготовлена за фінансової підтримки Європейського Союзу. Її зміст є виключно відповідальністю редакції газети «Волинь» і не обов'язково відображає позицію Європейського Союзу. ■

Культурний фронт

«Жахливі квіти війни»

Виставка з такою назвою відкрилася в Центрі культури та дозвілля селища Любешів

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Ії автор Василь Чайковський – мешканець села Антонівка на Херсонщині, що стало відомим в Україні через свій міст і постійні обстріли росіянами. Він колишній працівник правоохоронних органів, викладач, автор книги «Спогади про окупацію, обстріли та художню творчість», голова Херсонського осередку Всеукраїнської федерації фрі-файту та контактних єдиноборств.

На виставці представлені експонати, які зроблені з уламків російських снарядів, зібраних на Херсонщині, а також фотороботи, на яких зображені наслідки обстрілів російської армії в Антонівці. Великий набір уламків – це і гради, і шрапнелі, і касетні бомби, які розриваються у вищезгаданому населеному пункті щодня.

Експозиція митця з Херсонщини складається із трьох частин: це картини з уламків снарядів «Жахливі квіти війни», фотозвіт «Україна, не скорена війною» і збірка спогадів про окупацію.

Любешівський селищний голова Олег Кух подякував автору виставки за змислову представлення експонатів. Він зазначив, що такі речі мають бачити якомога більше жителів саме тих територій, які не пережили й не зазнали російської окупації.

...До речі, в інтерв'ю на запитання журналіста під час виставки у місті Первомайська: «Чи не бажання поїхати з Херсонщини?», Василь Миколайович відповів: «Я для себе відразу прийняв рішення: нікуди з рідної домівки не поїду. Тож окупація – тут (у мене мама вісімдесятирічна), обстріли з першого дня – тут, а зараз нова

хвиля випробувань – зачеплення (їдеться про середину червня. – Авт.) Я – разом з усіма своїми земляками, справжніми патріотами. Бо, звісно, є у нас чимало й колаборантів. То мій дім, моя земля – і я до останнього лишатимуся там».

Виятком стала презентація робіт митця в українських містах. Нинішньої осени виставка Василя Чайковського експонувалася вже і в Луцьку – у Волинському обласному краєзнавчому музеї. ■

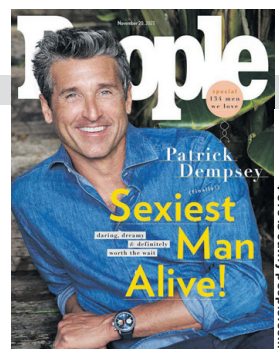

Одна з робіт, які об'єднала промовиста назва «Жахливі квіти війни».

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА НА 2024 РІК:
✓ Один місяць: 45 грн + 15 грн (прийом передплати);
✓ Три місяці: 135 грн + 15 грн (прийом передплати);
✓ 6 місяців: 270 грн + 15 грн (прийом передплати);
✓ 12 місяців: 540 грн + 15 грн (прийом передплати).
61136 (інші області) 12 місяців: 560 грн + 15 (прийом передплати).

Наші передплатні індекси: 30 000 (Волинська область); 97 847 (Рівненська область).

Американський журнал People назвав найсексуальнішим чоловіком світу 2023 року. Ним став 57-літній голлівудський актор Патрік Демпсі, який у серіалі Grey's Anatomy («Анатомія Грея») виконав роль доктора Дерекі «МакДрім» Шеперда і здобув мільйони прихильниць по всьому світу.

Погляд

Олеся БАНАДА,
редакторка відділу
інтернет-новин
газети «Волинь»

Ходімо жити ту зиму

Випав перший сніг. Колись радості від такої події не було меж. Якось ніби святково зразу ставало на душі. Може, тому, що нарешті похмурі брудні декорації листопада ховалися під урочистою білою ковдрою, а може, просто прокидалися спогади з дитинства про найщасливіші зими

Але тепер усе не так. Бо зима – це вже не про теплу ковдру, какао і фільми вечорами.

...Це про очікування російських ракет, яких окупанти, судячи зі слів експертів, накопичили вже кілька сотень. Речник Повітряних сил Юрій Ігнат, провівши деякі математичні розрахунки, зробив висновок, що до зими у росіян уже є 900 далекобійних високо-точних ракет. Боїмося, що їх запустять по нашій інфраструктурі. Знову будемо без світла, без тепла? Минула зима навчила нас виживати в різних умовах. Пригадую, як холодними вечорами скрізь гуділи генератори, а ми виходили з дітьми на вулицю, дивилися на чорні багатоповерхівки, і здавалося, що навіть на вулиці світліше...

...Це про мокрі холодні окопи, в яких наші хлопці мусять бути на передовій. Тепер у ЗСУ два вороги – мороз і мороз. Страшно подумати, як виживати в таких умовах, коли ти – серед снігів, і навіть нема де зігрітися. Але хлопці не падають духом. Так, бійці 100-ї бригади з Волині, вбравшись у білий стрій, усміхаються з фотографії і кажуть: «Зимова погода – не привід хнюпити носа!». Вони тримаються, хочуть, щоб їхні рідні менше хвилювалися. Хоч трохи тішить, що й ворогу добряче дістається від погоди. Адже всі раділи, коли читали новини, що на вихідних розбухане штормом море зміло всі окопи загарбників на кримському узбережжі.

...Це про щомісячні суми величезної комуналки, шалені ціни на зимовий одяг, про економію скрізь і в усьому, а в першу чергу – на собі. Бо щоразу, коли думаєш, варто купувати нову річ чи ні, кажеш такі «ні», бо можна обійтись, бо не на часі, бо є інші витрати.

...Це про коронавірус і грип, які чіпляються до всіх, коли люди хворіють сім'ями, а до аптеки ходиш частіше, ніж до магазину...

І попри все, таки треба якось пускати в душу ту зиму. Радіти кожному дню. Тішитися снігом, прикрашати з рідними ялинку, чекати Миколая. Не втрачати енергії. Бо, окрім нас, є ще люди поряд, наші сім'ї, друзі, яких треба підтримати, розважити. Є один український блогер, який щодня говорить про звичні життєві речі, але з гумором, а наприкінці завжди додає: «Коліжаночки, пішли жити то життя». Ну, по суті, так треба і робити. ■

У Любешові запровадили «Єдине вікно ветерана»

Діє воно на базі ЦНАПу

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Робота над створенням такого простору у селищній раді організована для того, щоб ветеран війни або член родини загиблого захисника України міг звернутися поза чергою й отримати консультацію щодо належних соціальних гарантій, прав та можливостей, подати заяву та основні документи для їх отримання.

Окрім того, можна скористатися електронною чергою <https://cnaplyubeshiv.toolkit.in.ua/cherga> та телефоном гарячої лінії 0332202015. ■

Знай наших!

Так каже вчителька української мови і літератури з Луцька, хоч фанатка «Гаррі Поттера», Надія Омельчук (на фото), яка нещодавно отримала 5000 гривень премії Всеукраїнського конкурсу літкастів «КрутеЗНО» за подкаст про Ольгу Кобилянську

Надія ПЕТРУНОК

Цьогоріч конкурс КрутеЗНО відбувається вже вдруге. І якщо у 2022 учасники змагалися, хто цікавіше розповість про твори з української літератури, то цього року організатори полюбали на аудіо про найцікавіші біографічні подробиці письменників і письменниць. У колекції «КрутеЗНО-2023» – 193 подкасти про 49 фундаторів, новаторів, експериментаторів, емігрантів та представників Розстріляного Відродження.

Вчителька української мови та літератури у луцькому ліцеї №21 імені Михайла Кравчука і менторка з ділової української для дорослих Надія Омельчук зі своїм доробком опинилася в одній із найбільш конкурентних ніш: життєпису Ольги Кобилянської учасники КрутеЗНО присвятили 11 літкастів. Більше підготували хіба що про Лесю Українку (14).

«Аудіо записувала разів двадцять, бо все мені було не так», – ділиться враженнями пані Надія.

Насправді ж, зізнається, довго обирати героїню для подкаста не довелося:

«У той день на тумбочці біля ліжка лежала книга «У неділю рано зілля копала», я така глянула і промовила сама до себе: «А чому б і не Ольга?». Все було дуже просто і спонтанно».

І вийшло крутезно: її аудіо

«Після падіння ракети поруч із моїм будинком повірила у фаталізм...»

Фото з особистого архіву Надії ОМЕЛЬЧУК.

«У той день на тумбочці біля ліжка лежала книга «У неділю рано зілля копала», я така глянула і промовила сама до себе: «А чому б і не Ольга?».

про Ольгу Кобилянську виявилось одним із найцікавіших літкастів конкурсу «КрутеЗНО-2023» і здобуло підтримку журі та слухацької аудиторії в соцмережі LitCom. Це принесло авторці 5000 гривень і друге місце у категорії «Новатори».

Книжки, а точніше, викладання, – це як ір, за який Надія

Омельчук чіпляється з усіх сил, щоб триматися на плаву у ці дні. Війна, каже жінка, додала переконання в неминучості подій, фаталізму: «Після падіння ракети поруч із моїм будинком багато речей втратили сенс... Живі сьогодні? Слава Богу. Завтра – ні? Ну що ж, так мало бути. Рятую робота».

ОГОЛОШЕННЯ КОНКУРСУ НА ЗАМІЩЕННЯ ВАКАНТНИХ ПОСАД ЗАВІДУВАЧІВ КАФЕДР ЛУЦЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Луцький національний технічний університет відповідно до ст. 55 Закону України «Про вищу освіту», Положення про порядок проведення конкурсу та призначення на посади науково-педагогічних працівників Луцького національного технічного університету № 781 від 27.04.2023 р.,

оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

завідувача кафедри товарознавства та експертизи в митній справі;

завідувача кафедри права.

Термін для подання документів – місяць з дня опублікування оголошення про конкурс в засобах масової інформації.

До обов'язкових документів, які подаються на конкурс є:

- заява про участь у конкурсі, написана власноруч;
- особовий листок з обліку кадрів та власноруч написану автобіографію;
- фото - 1 шт. (на особовий листок, розміром 4 на 6 см);
- копія паспорта;
- копія трудової книжки (за наявності в осіб, які не працюють в Університеті), засвідчену нотаріально або у відділі кадрів Університету;
- копії документів про вищу освіту, науковий ступінь, вчене звання, почесне звання, засвідчені згідно з вимогами чинного законодавства України (відділом кадрів установи, де працює претендент, чи нотаріально засвідчені);
- список наукових праць за

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

21 листопада на 80-му році життя перестало битися серце хорошої людини – люблячого чоловіка і брата, мудрого батька, турботливого дідуся – **Івана Антоновича Рудницького**, жителя с. Стара Вижівка. З глибоким сумом ми, випускники 1961 року Луцької середньої школи, однокласники Івана, висловлюємо щире співчуття його родині і близьким.

Іван Антонович був інтелегентною, відповідальною людиною, мав вищу освіту, авторитет серед колег. Будучи на пенсії, продовжував працювати. Мав щедрю душу і добре серце з християнськими засадами. Він залишиться в наших спогадах вірним товаришем, організатором наших зустрічей випускників на 50-, 55-, 60-річчя закінчення школи. Іван Антонович був щирим патріотом України. Його поетична душа у віршах оспівувала Волинське Полісся, місто його дитинства – Лукив, село Сомин, озеро. Часто друкував вірші в місцевих газетах, видав збірку. Ми Тебе не забудемо. Хай Бог дарує Царство Небесне, а рідна Поліська земля буде тобі пухом.

Хто знав Івана Антоновича, згадайте і пом'яніть добрим словом та молитвою.

На перехресті сивочолім Стою, мій Лукове жаданий, Все миле й дороге навколо, Що нам з дитинства Богом дано.

Боюсь ступити ще хоч крок, Благословенна мить настала. Довкола пахне той бузок, Котрий ще матінка саджала.

О, Лукове мій наймиліший, Колиска мого родоводу. З тобою я найщасливіший Тут спрагло п'ю цілющу воду.

Однокласники з Луцька Віра РУД-КОВСЬКА, Лариса РЯБУК, Валентина СМАЛЬ, Надія ЖДАНЬ, Нонна СУКМАНСЬКА, Олександра СТЕПАНЕЦЬ.

НОМЕР ЕФЕКТИВНОЇ РЕКЛАМИ

066 824 71 60

■ Редакційний щоденник

Чим переймалася і з чого дивувалася впродовж останнього часу заслужений журналіст України Катерина ЗУБЧУК

Прокляття часу: свекруха судиться з невісткою через гроші за загиблого на війні сина

Страшна біда не зблизила рідних людей, а посіяла між ними ворожнечу

Фото з архіву Оксани ШИШКО.

...ЩО ПІВ РОКУ ТІЛО ГЕРОЯ ЛЕЖИТЬ У МОРЗІ

Цю вражаючу історію тележурналісти «Суспільне Хмельницький» оприлюднили ще на початку вересня. У репортажі йшлося про те, що 11 червня під Бахмутом загинув Сергій Зелінський, який був родом із села Радівці Вовковинецької громади. Маючи на руках усі необхідні документи, дозволи й ДНК, що це її син, мати військовослужбовця Наталія Зелінська не могла забрати його тіло. А виникла така ситуація через те, що Сергія хоче похоронити і вдова загиблого Ксенія, котра нині живе за кордоном. До того ж – у Львові, тобто далеко від рідного його села на Хмельниччині.

Як розповідала мати, Сергій із Ксенією познайомився через інтернет 9 березня, коли він через поранення приїхав на реабілітацію у Львівську область. А 15-го зареєстрували шлюб (тоді мати з дочкою приїхали з Німеччини, провідали його й супроводжували у рац). А у травні, за словами Наталії Зелінської, син їй телефонував і просив знайти адвоката – сказав, що хоче розлучитися, «бо так вляпався, що не знаю, куди я голову всунув». «З невісткою, – казала мати, – можна було б ще говорити, вона – дитина, їй вісімнадцять років. Коли з нею зустрілася тут під моргом, то вже майже вмовила. Я їй руки цілувала, просила: «Дитино, ти теж будеш мамою, ну зрозумій. Я ж не проти, щоб ти до мене приїжджала, на могилу Сергія. Та невістка там ролі не грає – мати її все вирішує. Я не знаю, яка її мета...».

Хтось вважає, що такою «метою» є гроші. Тим часом, як відомо, передбачені 15 мільйонів гривень, які держава виплачує в разі загибелі бійця, отримують вдова,

Дочка загиблого на війні Івана Шишка Альона Олійник зініціювала подання петиції на ім'я Президента України з проханням присвоїти її батькові звання «Герой України».

У серпні цього року Оксани Шишко вручили посмертну нагороду чоловіка – орден «За мужність» III ступеня.

неповнолітні діти й батьки, незалежно від того, хто його хоронить. То чому виникла така суперечка? Волонтерка, яка підтримує Наталію Зелінську, вважає, що жінка не повинна простоювати днями під моргом: «Правильно було б віддати тіло батькам, це абсолютний жах така «дельожка»... Я особисто вважаю, що невістка не має ніякого права морально принижувати матір воїна». У свою чергу, начальниця обласного бюро судово-медичної експертизи Наталія Козицька, до якої за лікарським свідоцтвом про смерть звернулися дві особи – мати загиблого і дружина – міркує так: «Якщо люди не можуть помиритися й прийняти рішення, то нехай це вирішить суд».

Хотілося дізнатися, чи в цій історії поставлено вже крапку, адже з часу її оприлюднення минуло ще майже три місяці. Тож днями зателефонувала голові Вовковинецької громади, що на Хмельниччині, до якої належить село Радівці, Сергію

За домовленістю, я сплатила матері Івана півтора мільйона гривень. Та от виявилось, мало.

Волковинському. Почувши моє запитання, пан Сергій сказав, що проблема, яка виникла з похованням загиблого бійця, «ще в процесі з'ясування». За його словами, нещодавно суд ухвалив рішення, згідно з яким тіло Сергія Зелінського має бути видане матері. Але друга сторона подала мокасаційну скаргу. Одне слово, треба почекати результатів її розгляду, тоді буде й винесено остаточний вердикт.

...ЯК ВЕЛИКІ ГРОШІ ЗІПСУВАЛИ СТОСУНКИ НЕВІСТКИ Й СВЕКРУХИ

Цей випадок, що стався на Хмельниччині, нібито й безпрецедентний за своєю суттю, – не доводилося чути, щоб десь був такий спір за тіло загиблого воїна. І в той же час він – із розряду тих, які засвідчують, що біда не

завжди зближує, згуртовує, здавалося б, рідних людей, а навпаки – сіє між ними ворожнечу, бо вони... грошей не можуть поділити.

Минулої осені ми спілкувалися із вдовою з села Здохмишів, що на Ратнівщині, Оксаною Шишко (у нашій газеті 23 листопада 2022 року була публікація «Коли повідомли, що загинув чоловік, у мене телефон випав із рук, а донька потрапила в лікарню»). На той час після загибелі чоловіка, який воював із 2014 року і на початку березня 2022-го сказав, що його місце – на передовій, минуло місяців три. Жінці важко було говорити не лише про день загибелі свого Івана – 29 липня, про те, як напередодні востаннє розмовляла з ним по телефону. Вона не могла стримати сліз, згадуючи і їхнє романтичне кохання («Як тільки мені виповни-

лося сімнадцять, ми подали заяву на реєстрацію шлюбу, а заміж він мене покликав ще раніше»), показуючи сімейні фото – свідчення їхньої любові. Починаючи з 2014-го, п'ять з половиною літ Іван Шишко боронив Україну. Дехто думав, за словами Оксани, що він мільйони на війні має, за гроші воює, «а йому в перші місяці триста гривень платили». І коли на початку повномасштабного вторгнення чоловік сказав, що його місце на передовій, дружина пробувала відговорити його: «Іване, нехай, може, вже молоді йдуть на війну, ти своє відвоював...», – а він і слухати не хотів. Другого березня вони попрощалися й більше не побачилися...

Коли у серпні цього року Оксани Шишко вручили посмертну нагороду чоловіка – орден «За мужність» III ступеня, я привітала жінку повідомленням у вайбері. Вона відгукнулася: «Знаєте, прийшло багато людей – значить, заслужив за життя повагу до себе, подяку. От тільки брати та мати не можуть ніяк ті клятві гроші поділити...». Йшлося про кошти, які держава виплачує в разі загибелі бійця. У подальшому, спілкуючись по телефону, дізналася від Оксани, що свекруха вирішила з нею судитися. «У нас завжди були хороші стосунки, – розповідала жінка. – За життя Івана його мати навіть казала, що доживатиме віку при мені. І коли він загинув, непорозуміння не було. Свекрусі дісталася хороша пенсія загиблого сина, бо ж я ще не пенсійного віку. Пригадую, як ми переоформляли документи, то вона казала: «Нащо мені ті гроші – буду роздавати». За домовленістю, я сплатила матері Івана півтора мільйона гривень. Та от виявилось, мало».

Про те, що спочатку в родині Шишків між невісткою і свекрухою не було суперечок, пов'язаних із виплатою коштів за загиблого чоловіка, сина, я почула й від старости села Здохмишів Людмили Чернущ, коли зателефонувала їй. Але, видно, там, де великі кошти, домовленість «по-родинному» не спрацює.

Брати Івана, як каже Оксана, по-іншому настроїли матір. І тепер уже суд має

це вирішити. До речі, дочка загиблого на війні Альона Олійник зініціювала подання петиції на ім'я Президента України з проханням присвоїти її батькові, військовослужбовцю Збройних сил України, звання «Герой України». Мимоволі постає питання: а що сказав би старший солдат Іван Шишко, коли б міг дізнатися, яким яблуком розбрату стали в родині гроші, виплачені державою за те, що він загинув?

...ЩО «ВСЕ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ТОГО, ЯКИМИ Є ЛЮДИ»

На продовження теми я мимоволі пригадала родину Єфімових із Каменя-Каширського, яка втратила на війні сина, чоловіка, батька, дідуся. Готуючи публікацію для «Волині», спілкувалася і з дружиною Олександра Єфімова, і з його матір'ю. Вдова воїна Світлана, з якою домовлялася про зустріч, запросила на цю розмову й свою свекруху Катерину Григорівну. Жінкам важко було говорити про неправду втрату. Але між паузами, коли слів бракувало, аби передати горе, і слізьми, які не завжди вдавалося стримувати, були яскраві спогади про їхнього Сашка, для якого війна почалася в 2014–2015 роках, а закінчилася торік 4 червня. «Ми не публічні люди, але наш Саша, який загинув за Україну, заслуговує, щоб про нього добре згадали» – ці слова я почула від матері Олександра на мою вдячність за те, що і вона, і її невістка погодилися на розмову для газети.

Ця родина – якраз із тих, яка в своїй неоправданій втраті стала ще дружнішою. І про це можна було б сьогодні написати, пославшись тільки на публікацію. Тим більш було приємно почути підтвердження цьому в телефонній розмові зі Світланою.

– Все залежить від того, якими є люди, – сказала вона, підкреслюючи, що є більш цінності.

А що, на жаль, є така проблема, коли біда не згуртовує, не зближує родини – навпаки, породжує неприязнь, бо не можуть поділити грошей, то більш як за півтора року великої війни жінці теж доводилося чути. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 78-07-70, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

СІЛЬСЬКОГО-СПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Куплю гідравлічний візок (роклу), штабелер можна не робочий на запчастини. Тел. 050 253 52 55.

РІЗНЕ

● Продаю жом із Гнідавського цукрового заводу з доставкою не більше ніж 50 км від Луцька, також пісок, щебінь, цеглу, дрова рубані, чурки, метрові, відсів, глину, торфокрихту, гній. Вивіз будівельного сміття. Послуги бобката та екскаватора. Тел.: 099 621 64 00, 068 208 48 63.

● Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок,

камін'я бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камін'я бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою до 10 тонн). Тел. 050 37 81 998.

● Продам торфобрикети, цеглу (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), пісок,

щебінь, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Надаю послуги мінівантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.

● Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Надаю послуги мінівантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продаю жом із Гнідавського цукрового заводу з доставкою не більше ніж 50 км від Луцька, також пісок, щебінь, цеглу, дрова рубані

ні, чурки, метрові, відсів, землю, торфокрихту, гній. Вивіз будівельного сміття. Послуги бобката та екскаватора. Тел.: 050 941 48 24, 096 601 27 82.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізні та необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

● Постійно купую корів, биків, коней, домашніх свиней. Тел. 098 64 01 110.

● Виготовляємо та продаємо кольорові металеві штахети шириною 10, 11 та 13 см. Великий вибір кольорів, матові, глянцеві, під золотий та темний дуб, парпети на фундамент, шапки на стовпчики. Тел. 096 129 25 88, 050 644 68 40.

● Продається добра, спокійна молочна корова, 8 років. Село Ловище, Ковельський район. Тел. 097 889 18 49.

● Продам сірі джинси «ARMANI» (Італія, розмір 52), пальто «STAGER» (Німеччина,

розмір 50). Ціна договірна. Тел. 050 339 95 96.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублені диплом спеціаліста та додаток до диплома (серія ВС №21159490), видані 01.07.2002 р. Волинським державним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Савчук Михайло Михайлович, вважати недійсними.

● Загублені диплом спеціаліста та додаток до диплома (12 ДСК №240313), видані 18.05.2012 р. Волинським державним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Савчук Михайло Михайлович, вважати недійсними.

● Загублений атестат про повну загальну середню освіту, виданий Луцькою загальноосвітньою школою І-ІІІ ступенів №5 21 червня 1997 р. на ім'я Савчук Михайло Михайлович, вважати недійсним.

● Загублене посвідчення батьків багатодітної сім'ї, видане Луцькою районною дер-

жавною адміністрацією на ім'я Хилуха Раїса Миколаївна, вважати недійсним.

● Загублений військовий квиток серія НК 5994972, виданий на ім'я Тарасюк Сергій Олександрович 16.02.1974 р.н., вважати недійсним.

● Загублену чип-карту до цифрового тахографа (UAD0000007LY000), дійсну до 14.07.2026 р., видану на ім'я Арсенюк Сергій Леонтійович, вважати недійсною.

● Загублений диплом бакалавра та додаток до диплома (серія KB № 28199379), видані 08.07.2005 р. Відкритим міжнародним університетом розвитку людини «Україна» на ім'я Марковський Вадим Миколайович, вважати недійсними.

● Загублене тимчасове посвідчення військовопозов'язаного серія ТП №0847972, видане на ім'я Абросімов Олександр Анатолійович, вважати недійсним.

■ Спорт

«Поки я живий, не залишу спроб відродити ФК «Волинь»»

Цими днями найепатажніший в країні футбольний тренер із Луцька Віталій Кварцяний дав велике резонансне інтерв'ю виданню «Український футбол». Пропонуємо вам фрагмент із нього про найболючішу тему для волинських уболівальників – можливості відродження улюбленого клубу

Андрій ПІСКУН, ukrfootball.ua

Віталію Володимировичу, правда, що ви зайняті пошуком інвесторів для відродження ФК «Волинь»? – запитав кореспондент «Українського футболу».

– Так. Поки я живий, не залишу спроб відродити ФК «Волинь». Але багато розповідати не хочу – щоб не злякати потенційних інвесторів. Успіх любить тишу.

У Луцьку є завод підшипників, один із небагатьох в Україні, який функціонував і давав продукцію. Він належить шведській компанії SKF. На своє 70-річчя я поїхав у Гетеборг на дитячий

«У нас же весь час дорогу молодим дають, а досвід куди дівати?».

турнір. Там я розмовляв із керівництвом SKF.

Зустріч допоміг організувати мій колишній вихованець Раймонд Лайзанс, який знає англійську і шведську мови. Він якраз привіз на турнір молодь ФК «Рига».

– З ким із керівництва SKF ви розмовляли і про що?

– Із генеральним директором, його батько – голова корпорації. Ми розмовляли години півтори за допомогою перекладачів. Він багато не говорив, пригощав нас кавою і слухав. Я йому пояснив, скільки потрібно давати фінансів на команду УПЛ і який має бути бюджет. Він навіть оком не моргнув. При річному доході SKF у десятки мільярдів доларів

– це крапля в морі.

Найголовніше, що SKF не має футбольної команди у світі. Швед зацікавився, але взяв паузу на роздуми. Такі серйозні люди ніколи не поспішають, вони й пів року можуть ідею виношувати і все вивчати. Будемо чекати.

Я шукаю багато варіантів: колись і з китайцями зустрічався, і з американцями. Китайці три роки тому хотіли купити ФК «Волинь». Я поговорив із керівництвом, вони – ні «так», ні «ні», і в підсумку відмовилися продавати клуб. Потім війна поламала всі плани.

– Якщо ФК «Волинь» відродиться, ким ви себе бачите в клубі: президентом, головним тренером, спортивним директором?

«У мене одна біда – вік 70 літ, але це не проблема, поміняю паспорт, у якому напишуть, що мені 44. Подивіться, у скільки років тренують Луческу, Пелегріні, Ходжсон.»

– Ким завгодно, щоб була користь. Але, найімовірніше, адміністратором я не буду. Багато що залежатиме від того, як інвестор розкладе карти. Звичайно, я хочу бути тренером. У мене одна біда – вік 70 літ, але це не проблема, поміняю паспорт, у якому напишуть, що мені 44. Подивіться, у скільки років тренують Луческу, Пелегріні, Ходжсон. У нас же весь час дорогу молодим дають, а досвід куди дівати? Мої поради приносять тільки користь, мені подобається змінювати футбол у позитивний бік.

– Ви шукаєте інвесторів, а в кого права на ФК «Волинь»?

– Власники поки що не хочуть говорити на цю тему. Я веду розмови з колишніми співробітниками

ЯКИЙ РАХУНОК?

Футбол. Українська Прем'єр-ліга. Результати матчів 15-го туру: «Шахтар» – «Полісся» – 0:0, «Минай» – «Кривбас» – 0:1, «Верес» – «Металіст 1925» – 4:3, «Ворскла» – «ЛНЗ Черкаси» – 0:0, «Динамо» – «Рух Львів» – 2:0, «Дніпро-1» – «Чорноморець» – 5:2, «Колос» – «Зоря» – перенесено, «Олександрія» – «Оболонь» – перенесено через снігопад.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕМ'ЄР-ЛІГИ НА 28 ЛИСТОПАДА:										
№	Команда	І	В	Н	П	З:П	О			
1.	«Дніпро-1» (Дніпро)	15	10	3	2	24:13	33			
2.	«Кривбас» (Кривий Ріг)	15	9	3	3	27:14	30			
3.	«Полісся» (Житомир)	15	9	3	3	22:10	30			
4.	«Шахтар» (Донецьк)	13	7	4	2	22:13	25			
5.	«Рух Львів» (Львів)	15	6	6	3	24:18	24			
6.	«Динамо» (Київ)	12	7	1	4	27:16	22			
7.	«Колос» (Ковалівка)	14	4	8	2	11:9	20			
8.	«Ворскла» (Полтава)	15	5	4	6	15:23	19			
9.	«Чорноморець» (Одеса)	14	6	1	7	23:21	19			
10.	«ЛНЗ Черкаси» (Черкаси)	15	4	5	6	14:17	17			
11.	«Металіст 1925» (Харків)	14	4	3	7	15:19	15			
12.	«Оболонь» (Київ)	14	3	4	7	10:20	13			
13.	«Олександрія» (Олександрія)	14	3	4	7	8:18	13			
14.	«Верес» (Рівне)	14	2	5	7	14:23	11			
15.	«Зоря» (Луганськ)	12	2	4	6	13:17	10			
16.	«Минай» (Минай)	15	0	6	9	6:24	6			

У плей-оф до Євро-2023 збірна України зіграє проти Боснії і Герцеговини 21 березня 2024 року на полі суперника. Якщо виграє, виходить 26 березня на переможця пари Ізраїль – Ісландія.

ФК «Волинь», вони не відкривають повністю карти, але час то не чекає. Нехай би сказали, що потрібно, – виплатити компенсацію або погасити вкладені гроші, щоб отримати правонаступництво. Якщо вони через деякий час самі хочуть відродити клуб, тоді ми будемо шукати інші клуби з Волинської області і починати з Другої ліги. Думаю, ми знайдемо спільну мову з ПФЛ, щоб вони дозволили нам стартувати одразу з Другої ліги, якщо ми надамо інвесторські гарантії.

У нас уже є на прикметі клуб, який має інфраструктуру і підтримку місцевої влади ОТГ. Назву клубу я наразі розкривати не хочу. В УПЛ уже грала команда з смт – це «Інгулець», то чому б нам не спробувати?

– А чи вийде зацікавити інвесторів якимось невідомим клубом з ОТГ?

– Над цим і працюємо. Звісно, не хочеться втрачати історичний ФК «Волинь», але він аспірація всі карти.

Повний текст інтерв'ю читайте за цим посиланням: ■

■ Крила, обпалені війною

Степан БОСИЙ

Саме в цьому і полягає наша робота: подарувати дітям і дорослим, які зазнали лиха війни, хвилини радості, – усміхається на початку розмови завідувачка сектору туризму Управління культури, молоді, спорту та туризму виконавчого комітету Ковельської міської ради Ірина Зінчук. І продовжує, що в місті залізничників зараз проживає 4,5 тисячі внутрішньо переміщених осіб.

Після того, як основні потреби з житлом та матеріальним забезпеченням ВПО були задоволені, люди почали питати: «Де в місті є клуби? Куди моя дитина може піти до школи?».

Отоді пані Ірина та її команда волонтерів зрозуміли, що потреба соціалізації і духовного розвитку дуже актуальна. Тож вони спланували кілька заходів, узяти номери телефонів людей, які хотіли б до них долучитися, і запросили їх.

Найперше організували створення патріотичних малюнків, які потім виставляли у волонтерському центрі та відправляли на фронт. Потім розписали бомбосховище, запросивши до цієї справи місцевих художників та всіх охочих. Тоді виникла ідея займатися арттерапією. Залучили вчителів художньої і музичної шкіл, працівників

У Ковелі діти переселенців написали листа Єлизаветі II і... отримали відповідь

Сталося це ще за життя монархині. Треба було бачити емоції дітвори, коли вони тримали в руках послання із Великобританії!

«Тут я забуваю вибухи, які постійно були в нашому Краматорську...»

Лист-відповідь від її величності зберігається у музеї Ковеля.

Волонтери об'єднували дітей і матерів ВПО й організовували для них різні майстер-класи.

Місцева художниця Світлана Сородун давала безкоштовні уроки дівчаткам, хоча мала платний клас.

Більше того, коли пані Ірина сформувала групу для переселенців у соцмережі і надіслала координати та місце проведення заходів, ВПО поступово почали приєднуватися, і зараз група налічує 363 учасники.

Тепер діти ходять до школи, але пані Ірина та її друзі не хочуть із ними прощатися, тому час від часу збираються разом. Вони організовують щотижневі заняття йогою, виготовляють ляльки-мотанки, виграли грант на розвиток дитячої бібліотеки та облаштували в ній кімнату арттерапії.

А торік організували спільний культурно-мистецький захід, ініційований місцевими громадськими організаціями, які вирішили влаштувати англійське чаювання. Подія збіглася із 70-річчям правління королеви Англії. Тому всі були одягнені відповідно, а учні музичної школи допомогли створити тематичну атмосферу. Діти написали спільного листа до Єлизавети II. І зараз цей лист зберігається у музеї Ковеля.

Нині вони реалізують грантовий проєкт «Школа підприємництва», де зустрічаються з підприємцями, які успішно монетизували свої ідеї та таланти.

У день нашої з Іриною Зінчук зустрічі нам вдалося потрапити на один із

них, а саме на тренінг від Галини Долінської на тему «Особливості гончарного бізнесу» та майстер-клас із гончарства у майстерні «Світ ремесел». Учасники заходу дізнались багато особливостей ведення творчого бізнесу. А головне – спробували себе в ролі гончарів.

І треба було бачити їхні емоції!

– Круто! – піднімає великий палець вгору Світлана Рудай, яка переїхала з охопленого війною Сходу України, і за мить додає: – Тут я забуваю вибухи, які постійно були в нашому Краматорську...

– Пам'ятаю кожен майстер-клас, який тут організовували. Стільки заходів не відвідувала навіть у своєму рідному Ізюмі, – тим часом розповідає Олена Ільченко з Харківщини.

А Тетяна Коломієць із Харкова, показавши мені виліпленого кумедного пінгвінчика, знову щиро дякує ковельчанам за те, що прийняли її як свою.

– Ми любимо це місто, ми тут живемо, ми хочемо тут залишитися... Називайте нас новими ковельчанами, – з усмішкою додає.

* Публікація підготовлена за фінансової підтримки Європейського Союзу. Її зміст є виключною відповідальністю редакції газети «Волинь» і не обов'язково відображає позицію Європейського Союзу.

■ У номер!

Вночі 26 листопада о 1 годині 53 хвилини бригада екстреної медичної допомоги Горохівського відділення ЕМД, пункту ЕМД села Шклінь Луцького району на робочий планшет отримала термінове повідомлення: «Вагітність восьма. Початок передчасних пологів»

Наталка НЕКОЗ

Як зазначає на своїй фейсбук-сторінці Волинський обласний центр екстреної медичної допомоги та медичних катастроф, бригада ЕМД прибула на місце виклику за лічені хвилини. Народилі всього 33, це вже 8-ма вагітність. Після огляду пацієнтки з'ясувалося, що термін

Фото із фейсбук-сторінки Волинського обласного центру екстреної медичної допомоги та медичних катастроф.

Санітарний транспорт було зупинено на узбіччі, довелося екстрено приймати пологи.

Народила двійнят прямо у салоні «швидкої»

її вагітності приблизно 20 тижнів. Керівником бригади було прийняте рішення про негайну госпіталізацію.

Під час транспортування пацієнтки пологова діяльність стрімко наростала. Санітарний транспорт було зупине

но на узбіччі, довелося приймати пологи в салоні «швидкої».

Завдяки злагодженій роботі фельдшера з медицини невідкладних станів та водія автотранспортних засобів (санітарного автомобіля) жінка народила

двійнят – хлопчика та дівчинку. Крихітки з'явилися на світ із масою тіла приблизно до 500 грамів.

Маму та немовлят доставили до профільного закладу охорони здоров'я під нагляд спеціалістів. ■

■ Нехай смакує!

Влаштовуємо рибний день

Дієтологи запевняють, що страви з риби повинні бути в нашому меню хоча б раз на тиждень. Це не лише смачний, але й надзвичайно корисний продукт, адже містить багато необхідних організму речовин, цілий комплекс вітамінів та омега-кислоти

Це не лише смачний, а надзвичайно корисний продукт.

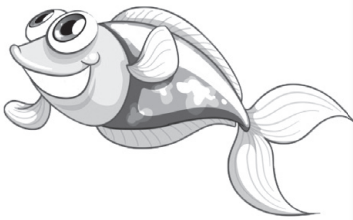

Фото із сайту hola.com.

на велику тертку моркву. Висипаємо до тушкованих овочів кілька, солимо, додаємо цукор, кілька горошин перцю і 2–3 лаврові листки, заливаємо все томатним соком (або кетчупом), притрушуємо через ситечко борошном і легенько перемішуємо. Тушуємо на повільному вогні пів години.

КАРТОПЛЯНІ ОЛАДКИ З ОСЕЛЕДЦЕМ

Звісно, бутерброди з оселедцем зробити швидше, але, погодьтеся, рибка на картопляних оладках – це значно цікавіше

Інгредієнти: 2 філе оселедця, 2 червоні цибулини, 4–5 картоплин, сіль, перець, зелень за смаком, борошно, сухарі для панірування.

Приготування. Зварену «в мундирах» картоплю перекрутити через м'ясорубку, додати трохи борошна, посолити, поперчити і добре вимішати. З цього тіста формувати оладки, обваляти в борошні чи панірувальних сухарях та обсмажити до золотистого кольору. Філе оселедця нарізати шматочками, цибулю – кільцями. На кожен картопляний оладок покласти шматок оселедця, кіль-

це цибулі і прикрасити зеленню.

РИБА–ФРІ У СУХАРЯХ

Хрусткі й ароматні шматочки білої риби не залишать байдужим навіть гурмана

Інгредієнти: 500 г рибного філе, 1 яйце, 0,5 скл. борошна, 2 ст. л. соєвого соусу, 1 скл. олії, 1 ч. л. кунжутної олії, 0,5 скл. панірувальних сухарів, 1 ст. л. тертого кореня імбиру, перець чорний мелений та сіль – за смаком.

Приготування. Філе нарізати порційними шматками. Соевий соус змішати з кунжутною олією та імбирем, посолити, поперчити. Залити рибу цим маринадом і залишити на 30 хвилин, після чого кожен шматочок обсушити паперовим рушником, запанірувати в борошні, потім – у збитому яйці і в сухарях. Підготовлену рибу обсмажити у фритю-

рі. Подавати, оздобивши зеленню.

КІЛЬКА В ТОМАТІ ПО-ДОМАШНЬОМУ

Ті, хто купував у магазині ці рибні консерви, мабуть, не раз мав нагоду пересвідчитися у неналежній якості продукту, та й ціна їй нині кусається. Приготувати кільку в томаті самостійно – не проблема. Це і смачніше, і дешевше

Інгредієнти: 500 г свіжомороженої кільки, 300 мл томатного соку, 2 цибулини, 2 морквини, олія, сіль, перець, лаврове листя, 1 ст. л. пшеничного борошна, 1 ст. л. цукру.

Приготування. Рибу розморожуємо і чистимо від голів і нутрощів, промиваємо і зціджуємо рідину. На пательню з товстим дном наливаємо кілька столових ложок олії, обсмажуємо дрібно нарізану цибулю і потерту

СКУМБРІЯ, ЗАПЕЧЕНА У ФОЛЬЗІ

Рибка з овочами, приготовлена у духовці, – найбільш корисна

Інгредієнти: 2 скумбрії, 1 помідор (або 1 ст. л. томату), 1 цибулина, 1 лимон, зелень, сіль, перець, майонез.

Приготування. Рибу добре вимити, випатрати, зробивши розріз зверху уздовж хребта. Посолити, поперчити. Покраяти півкільцями помідор, цибулю, лимон і заповнити ними скумбрію, посипати тушки дрібно посіченим кропом і петрушкою, злегка змастити майонезом. Загорнути у фольгу і запікати хвилин 15–20 (залежно від розміру риби). Наприкінці розкрити і потримати в духовці ще кілька хвилин під грилем для утворення рум'яної скоринки. ■

■ Що віщують зорі?

Гороскоп на 4–10 грудня

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Слідкуйте за тим, щоб хтось не намагався використати вас на свою користь. Зрозумійте: ніяка це не дружба, а вигода. У вівторок будьте обережні на дорозі і спробуйте вранці встати з правої ноги. *Сприятливий день – середа, несприятливий – вівторок.*

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Не бійтеся шукати підтримки у сильних цього світу і просити допомоги у впливових друзів, таке заступництво допоможе залагодити юридичні проблеми. У понеділок не дозволяйте, щоб будь-яка жінка наливала вам чарку. *Сприятливий день – четвер, несприятливий – понеділок.*

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Цього тижня закохані відчуватимуть напруженість у взаєминах через нереалізовані очікування і образи, що накопичилися: щира розмова допоможе вивести стосунки на новий рівень. Ще одна порада: перегляньте разом якийсь детективний фільм. *Сприятливий день – четвер, несприятливий – середа.*

РАК (22.06 – 22.07)

Тиждень розпочнеться для Раків із важливих рішень. Не бійтеся ризикувати і дійте так, як хочеться вам. Поради та підказки від малознайомих людей варто ігнорувати – це просто підлабузництво. Остерігайтесь телефонних шахраїв! *Сприятливий день – субота, несприятливий – середа.*

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Відмовтеся від розваг, вони лише тягнуть вас на дно. Почніть читати книги і тренуйте мозок. А ще протягом цього тижня маєте хоча би тричі на день прочитувати 90-й псалом за найближчого знайомого, який зараз на передовій. *Сприятливий день – субота, несприятливий – понеділок.*

ДІВА (22.08 – 23.09)

Диви, не ховайтеся від складних завдань, буде складно, але ви з усім впораєтесь. Для впевненості в перемозі ви можете заручитися підтримкою друзів. А ще зорі рекомендують вам протягом наступного тижня щоразу мати з одягу щось червоного кольору. *Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – четвер.*

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Наступного тижня можете отримати шанс, який дається дуже рідко. У вас буде можливість знайти неземне щастя і навіть озолотитися. Зволікати не варто, швидше хапайте птицю удачі за хвіст! Зорі на вашому боці! *Сприятливий день – середа, несприятливий – п'ятниця.*

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Очищуйте ментальне та матеріальне: викидайте з життя все непотрібне, що тягне назад, забирає вашу енергію, заважає трансформуватися та розвиватися. Період підходить для того, щоб звести нанівець усі конфлікти, присвятити себе партнерським взаєминам як особистим, так і діловим. *Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – понеділок.*

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Саме протягом цього тижня можна почати накопичувати і відкладати гроші на річ, що дійсно варта того. А ще вам корисні усамітнення, аналіз перемог та помилок, медитації, чесна розмова із собою. І, звісно, щира молитва. *Сприятливий день – середа, несприятливий – вівторок.*

КОЗЕРІГ (22.12 – 20.01)

Зверніть увагу на сигнали свого тіла. Якщо загальом все добре, не прогайте ідеальний період для того, щоб зайнятися спортом та профілактикою здоров'я, скласти план харчування на майбутнє. *Сприятливий день – субота, несприятливий – неділя.*

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Водолії ризикують сильно посваритися з друзями. Тиждень на самоті може здатися вам непростим випробуванням. Однак цей час дається вам не просто так, вам слід трохи «покопатися» у своїх думках. Можете почати вести щоденник. *Сприятливий день – субота, несприятливий – середа.*

РИБИ (19.02 – 20.03)

Риbam варто приділити увагу своєму здоров'ю. Не жертвуйте собою заради інших людей. У понеділок нікому не дозволяйте робити вам каву – вода може бути заговорена. Це саме стосується і алкоголю, особливо, коли його наливає жінка в сірому. *Сприятливий день – субота, несприятливий – понеділок.* ■

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинська» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою – «Друкується на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:
43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.
E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року. *

Телефони редакції:

78 07 70, 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер

ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна

Відповідальний секретар

ХАРЧУК Олена Андріївна

Літературний редактор

ЧАПКО Любов Вікторівна

Політики

УЛЬЦЬКИЙ
Василь Михайлович

Економіки

ЛІСОВА Алла Степанівна

Інформації

ВЛАШИНЕЦЬ
Леся Степанівна

Інтернет-новин

БАНАДА Олеся Андріївна

Передплати і розповсюдження

ШВАБЮК Галина Іванівна

Спеціальний кореспондент

НЕКОЗ Наталія Валеріївна

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695

Друк офсетний.

Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ).

Рекстраційні номери:
ВЛ №516-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 1480.

Життя з чистого аркуша

Вирвавшись із пекла війни, робить новими старі речі

Оксана Коломійцева з дочкою Діаною полюбили Нововолинськ.

Як відновити спогади дитинства, які назавжди згоріли фотографіями у батьківській хаті?

Вільного часу не буває – пані Оксана його витрачає на корисні й гарні справи.

Закінчення. Початок на с. 1
Алла ЛІСОВА

Батько пані Оксани – військовий, тому родина кілька разів змінювала місце проживання. Останні роки жінка, отримавши дипломи педагога і магістра в галузі економіки та юриспруденції, жила в Краматорську, працювала в виконавчих органах влади. Війну її сім'я відчула ще з 2014-го. Аджє їхнє місто – за кілька десятків кілометрів від лінії фронту. Вони вже призвичаїлися до глухих віддалених вибухів, періодичного гуркоту, руху військових колон. Від усього цього ставало теж моторошно, та хотілося вірити, що це тимчасово.

Коли розпочалася повномасштабна війна, фактично мешканці Краматорська перебралися у підвали. Діти не ходили в школу. Але й тоді не покидала надія, що ось-ось все закінчиться...

– Та обстріли з кожним днем ставали все жорстокішими, завдавали все більше й більше руйнувань, – згадує пані Оксана.

– Тоді, на початку квітня, твердо вирішила: треба виїжджати, переконала в цьому й батьків. На двох з дочкою зібрали одну сумку, куди поклали все найнеобхідніше – і в дорогу: де потягами, де з приватними перевізниками спочатку добралися до Києва, потім – до Львова, а звідти вже – на Волинь. Фактично толком не

знали, куди їдемо. Керувалися порадами друзів, у яких були тут знайомі. Вони нас у Нововолинську зустріли, допомогли винайти житло, обжитися. Роботу знайшла швидко. Прийшла у виконком міської ради, де запропонували цю вакансію. Спочатку було психологічно важко. Аджє війна фактично нас вирвала з одного середовища й перемістила в інше. Це важко передати словами – це треба відчути, хоч нікому цього не бажаю. Як відновити спогади дитинства, які назавжди згоріли фотографіями у батьківській хаті? Як пояснити дочці, що вогонь забрав її улюблену ляльку? Як змиритися із втраченими зв'язками з друзями, колегами, сусідами, з якими хтосьна чи ще колись зустрінемося?

Пані Оксана розповіла, що вони намагаються підтримувати щонайменшу ниточку зв'язку з усіма, хто там залишився, бо в силу певних обставин не зміг виїхати. Заспокоює їх, ділиться враженнями від нашого краю і волинян.

Жінка радіє з того, що її в Нововолинську прийняли тепло й душевно. Вдалося швидко відновити втрачені документи батьків, і вони вже отримують пенсію. Дочка Діана навчається в місцевому ліцеї №8, захоплюється малюванням, займається у Школі мистецтв. Більше того, вже продемонструвала перші успіхи на всеукраїнських і міжнародних художніх конкурсах.

Коли запитали нашу співрозмовницю, чим вона заповнює свій вільний час, у відповідь почули:

– Я – натура творча. Відраду знаходжу у дивному, на перший погляд, занятті – такому як реставрація старих меблів. Коли «почаклуеш» біля поношеного стільця чи шкільної парти – може з'явиться справжній шедевр (пані Оксана продемонструвала фото своїх робіт). Або, наприклад, з порожньої банки з-під розчинної кави, якщо постаратися, легко зробити оригінальну вазу, з підручних матеріалів – орнамент для настінного годинника.

Два художники в сім'ї – це чудово: мама і донька висловлюють одна одній свої враження, зауваження, діляться думками і планами. Творчість і художня фантазія допомагає дещо відвернути увагу від важких думок про війну.

У розмові ми час від часу поверталися до їхнього Краматорська: вловлюється ностальгія за тамтешнім краєм, куди жінці хотілося б якнайшвидше повернутися. Але, як зазначила пані Оксана, це може зробити тільки після Перемоги, якої всі чекаємо з нетерпінням.

* Публікація підготовлена за фінансової підтримки Європейського Союзу. Її зміст є виключною відповіддю редакції газети «Волинь» і не обов'язково відображає позицію Європейського Союзу.

Увага, конкурс!

Що сьогодні заховали журналісти?

Друзі, принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?»

Грицько ГАРБУЗ

Тільки предмет чи зображення людини ми ховаємо в гарбуз (від початку повномасштабного вторгнення нелюдів-москалів наш добрий-предобрий гарбуз перетворився на грізний гранатобуз). Пропонуємо і вам приєднатися до нашого конкурсу. Переконані: вам сподобається!

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ» – 43 (2023)

Сьогодні в гранатобузі ми заховали тост. Його кілька разів

в одному з популярних фільмів промовляє головний герой – суперзірка світового кінематографа. Асоціації з актором: українське коріння; аерофобія; «Санта-Барбара»; тезка винахідника та імператора; квашена капуста...

Асоціації із тостом: «проти»; популярна назва кафе; 0,5; заперечення; займенник; прислівник; «заборонений плід»; справа; синонім до «пропонувати»...

Що за тост ми написали у гранатобузі?

Відповідь треба надіслати до 7 грудня (включно) тільки у вигляді повідомлення на телеграм-номер Грицька Гарбуза: 093 381 32 45, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте

(наприклад: «Байрактар» (Валерій Залужний, Житомирщина)).

Хто з наших читачів дав правильні відповіді на запитання 38-го туру – «літак «Мрія», 39-го – «пінка для гоління» і 40-го – «есперанто», а також яке становище лідерів у вікторині «Гранатобуз із секретом» після 40 турів – читайте на сайті volyn.com.ua і фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза (за цим QR-кодом ви можете зайти на неї з будь-якої частини світу).

Приймних вам пошуків без повітряних тривог! І не забудьте запропонувати своїм поштарям: «Хочу передплатити газету «Волинь»!».

Золоті слова

Успіх – справа виключно випадку. Це вам скаже будь-який невдаха.

(Ерл ВІЛСОН (1907–1987), американський актор, сценарист, продюсер).

Фото із сайту google.com.

2023 ЛИСТОПАД-ГРУДЕНЬ

Ап. Андрія Першозваного.

30 Четвер

Міжнародний день захисту інформації. Всесвітній день домашніх тварин.

схід – 18:25, захід – 11:25. Спадаючий опуклий місяць. 17-й день.
схід – 07:56, захід – 16:17. Тривалість дня – 08:21. Тривалість ночі – 15:39.

1 П'ятниця

День невролога. День працівників прокуратури України. Всесвітній день боротьби зі СНІДом.

схід – 19:36, захід – 12:03. Спадаючий опуклий місяць. 18-й день.
схід – 07:58, захід – 16:16. Тривалість дня – 08:18. Тривалість ночі – 15:42.

2 Субота

Міжнародний день боротьби за скасування рабства.

схід – 20:49, захід – 12:29. Спадаючий опуклий місяць. 19-й день.
схід – 07:59, захід – 16:16. Тривалість дня – 08:17. Тривалість ночі – 15:43.

3 Неділя

Міжнародний день людей з інвалідністю. Всесвітній день комп'ютерної графіки.

схід – 22:02, захід – 12:49. Спадаючий опуклий місяць. 20-й день.
схід – 08:00, захід – 16:15. Тривалість дня – 08:15. Тривалість ночі – 15:45.

4 Понеділок

День інформатики.

схід – 23:13, захід – 13:04. Спадаючий опуклий місяць. 21-й день.
схід – 08:02, захід – 16:15. Тривалість дня – 08:13. Тривалість ночі – 15:47.

5 Вівторок

День працівників статистики в Україні. Всесвітній день волонтерів.

схід – ---, захід – 13:16. Остання чверть. 22-й день.
схід – 08:03, захід – 16:14. Тривалість дня – 08:11. Тривалість ночі – 15:49.

6 Середа

День Збройних сил України.

схід – 00:22, захід – 13:27. Спадаючий півмісяць. 23-й день.
схід – 08:04, захід – 16:14. Тривалість дня – 08:10. Тривалість ночі – 15:50.

Зверніть увагу!

МАГНІТНІ БУРІ У ГРУДНІ

На кожную людину сонячна геомагнітна активність впливає по-різному. У когось вона викликає пригнічений настрій чи головний біль, а в когось – загострення хронічних захворювань

Отож, календар небезпечних для самопочуття днів, коли прогноуються магнітні бурі:

- Слабкі: 30, 31.
- Середні: 22.
- Сильні: 25-28 грудня.

Анекдоти

Відкрилася гаряча лінія з питань опалення. Тепер кожен може зателефонувати та дізнатися, чому лінія – гаряча, а батарея у квартирі – ні.

Розмовляють дві подружки: – Мій на машину гроші збирає... – І багатो зібрав? – Скоро на шубу вистачить.

Жінки не люблять дощ, бо він скидає їхні обличчя до за-

водських налаштувань.

Зустрічаються двоє друзів. Один: –Радий бачити. Як твої справи? – Та кепські справи: дівчина кинула. Не знаєш, як можна її розлюбити?

– Легко: постав її голос на будильник.

Вирішив почати підтягуватися. Підтягнувся до пацанів на пиво.